



Bản Tin

The Spring Newsletter

Mùa Xuân 2016

Executive Board

President:

Minh Ngoc Nguyen, PharmD, MBA

VP in Medicine:

My Hanh Nguyen, MD

VP in Dentistry:

Nga Vu, DDS

VP in Pharmacy:

Jenny Anh Thu Nguyen, PharmD

Secretary General:

Hoang Kim Nguyen, PharmD

Treasurer:

Heidi Tran, PharmD

Standing Committees

News & Publications:

Tung Manh Tran, MD

Art & Cultures:

Minh-Van Nguyen, MD

Dinh The Hoang, MD

Constitution & By Laws:

Cam Hoang, MD

Web site:

Hanson Nguyen, MD

Marketing:

Son Lam Chau, MD

Forum Moderator, CME:

Tai Quyen Nguyen, MD

Scholarship/Awards:

Thanh-My Nguyen, MD

Social Services:

Hang Huynh Thai, OD

Youth Activities:

Truc Trong Tran, DO

Membership:

Thuong Trinh, MD

Board of Directors

Chairman:

Truc Chinh Tran, MD

Vice Chair:

Tam Nguyen, PharmD

Comptroller:

Chien Dinh Mai, MD

Members:

Hanson Nguyen, MD

Oai Hong Phi, DDS

Phu Tan Nguyen, DDS

Con Bao Nguyen, PharmD

Thong Minh Tran, PharmD

Regional Representatives

Thu Duc Nguyen, MD (NE)

Hung Phuoc Mach, MD (NW)

Con B Nguyen, PharmD

(Gainesville)

Loc Kim Le, MD (Central)

Thanh My Nguyen, MD (SW)

Liem Ton, MD (Winter Haven)

Oai Hong Phi, DDS (South)



Ô hay tại sao ta sống chôn này
Quay cuồng mãi hoài, có gì vui?
(Đời đá vàng-Vũ Thành An)

Ngày 30 tháng Tư năm 1975 đã làm thay đổi cuộc đời chúng ta và đó là lý do chúng ta có mặt trên dải đất Hoa Kỳ nhân đạo rộng lượng này. Nhưng 41 năm qua, chúng ta đã làm được gì? Lúc bỏ xứ ra đi, ai ai cũng có cùng một lý do là không thể sống được dưới chế độ mới và có một lời nguyện là sẽ làm một cái gì đó có ý nghĩa giúp quê hương thoát khỏi chế độ CS khi đã tới được bến bờ tự do!

Nhưng khi có sự bang giao giữa Mỹ và chế độ XHCNVN, một số người trong đám ty nạn ngày xưa, liền trở về quê, dù cố hương vẫn còn nguyên vẹn như ngày họ bỏ xứ ra đi, để khoe giàu sang (?), áo gấm về làng, với bà con nghèo khổ còn kẹt lại? Rồi khi xứ XHCNVN đổi mới: Kinh Tế Thị Trường định hướng XHCN để sống còn và nảy sinh ra một giai cấp mới Tư Bản Đỏ. Những thành phố lớn sinh hoạt sôi động trở lại, không khác gì xã hội tư bản, nhưng chỉ các đại gia đồ ăn cướp đất đai, tài nguyên của Tổ Quốc là ăn trên ngồi trốc xa hoa hưởng thụ, còn đại đa số dân lành vẫn sống trong cảnh đời nghèo đói, lầm than. tủi cực. Để sống còn, các gia đình nghèo phải cho con gái (có nhan sắc một chút) bỏ quê lên tỉnh thành làm nghề bán thân để nuôi gia đình, hoặc lấy chồng người ngoại quốc: Hàn, Tàu Đài Loan, hoặc Việt kiều để còn có cơ may sống cuộc đời khá hơn cho bản thân và gia đình! Những ai là người ty nạn về quê xưa để hưởng thụ, lợi dụng sự khốn khó

của đồng bào bản cùng, có cảm thấy lưu luyến tâm can rút không?

Chúng ta, những người thuộc thế hệ thứ nhất, ra đi sau ngày mất nước chưa một lần trở về quê cũ, bây giờ tuổi đời trên dưới 70, đã về hưu, lòng cứ mãi trần trở, nhất là lúc về đêm: không lẽ ta suốt đời lưu vong?

Nhưng các bạn ơi, chúng ta còn hy vọng!

Độc được bài diễn văn của Nữ Khoa Học Gia Dương Nguyệt Ánh (sinh năm 1960 tại Sài Gòn, di tản qua Mỹ năm 1975) tại ngày Quốc Hận tổ chức ở Montreal, Canada, tôi thấy lóe lên một tia hy vọng! Tôi biết người nữ khoa học gia nổi tiếng này từ khi cô còn là một cô bé 9, 10 tuổi tại quê nhà. Cô là em của BS Dương Thiệu Đức, bạn thân cùng lớp với tôi ở trường Đại Học Y Khoa Sài Gòn. Tôi thường ghé nhà Đức, trong một cư xá trên đường Trương Minh Giảng và gặp cô bé Ánh rất liếng thoắng này. Đức đã qua đời sau vài năm ở Mỹ vì bệnh Ung Thư. Thế Hệ thứ nhất chúng ta cứ mai một dần... Nhưng thế hệ thứ hai đang vươn lên!

Tôi lại được đọc bài viết của Huỳnh Ngọc Thiên Trường, một thanh niên sinh năm 1981, lớn lên và tốt nghiệp Đại Học tại Sài Gòn, đã đưa ra một thông điệp tố cáo tội ác của chế độ với nền Kinh Tế Thị Trường định hướng XHCN và kêu gọi các bạn trẻ cùng đứng lên để đòi Tự Do, Dân Chủ và đảng CS phải trả lại quyền cho Dân! Thanh niên này rất can đảm: ghi tên tuổi, địa chỉ, điện thoại và email rõ ràng trên bản thông điệp, không hề sợ hãi!

Nhưng, người làm tôi hâm mộ nhất phải là Nguyễn Việt Dũng, một thanh niên sinh năm 1986, năm nay mới 30 tuổi, sinh tại Nghệ An, tốt nghiệp Đại Học Bách Khoa Hà Nội. Một người sinh ra cùng quê

(Xin xem tiếp Trang 3)



Lá Thư Chủ Tịch

Các hội viên thân mến,

Tết Bính Thân đã qua và Xuân đã thực sự ngự trị trong từng gia đình chúng ta. Năm mới đánh dấu bằng gala thật rộn ràng với sự có mặt của các hội viên, tân hội viên và quan khách trong những trang phục sang trọng đầy màu sắc cùng với những tiết mục trình diễn thời trang và văn nghệ mới lạ lần đầu tiên của ba thế hệ.

Chương trình hoạt động gần nhất sẽ là CE cho ba ngành Y Nha Dược. Chúng tôi đang đăng ký chương trình CE về HIV để các hội viên ngành nha có thể tham dự và được credit hours cùng với hai ngành Y và Dược. Ngày giờ sẽ được thông báo sau. Kế đến sẽ là Health fair vào ngày 12 tháng 6 năm 2016 sẽ được tổ chức tại Orlando Health với sự bảo trợ của Orlando Health hospital do sự dàn xếp của cô Katie Henderson, manager of rehabilitation services. Chúng tôi sẽ ra thông báo chính thức sau khi nhận được xác nhận của Orlando Health.

Lần Health fair này sẽ có qui mô rộng lớn hơn những lần trước và có sự bảo trợ của nhiều công ty Mỹ về tài chánh cũng như về địa điểm. Chúng tôi hy vọng sẽ có sự tham gia của nhiều hội viên của ba ngành. Điều quan trọng nhất là chúng ta cần có nhiều người đến khám bệnh để không uổng công vận động và phí thời gian của những người làm thiện nguyện. Ngoài những việc chúng ta đã từng làm trong những Health fair trước đây, chúng ta, lần đầu tiên, sẽ screen Hepatitis B và C với sự giúp đỡ về tài chánh của Gilead, LabCorp, và sự giúp đỡ của những hội viên nhiều kinh nghiệm như BS Châu Lam Sơn cùng phu nhân và gia đình, BS Thanh Mỹ cùng với những nhân viên lấy máu từ Tampa Bay. Danh sách hội viên và khách tham dự sẽ được công bố sau.

Kính chúc các hội viên mùa xuân an vui bên cạnh gia đình và người thân.

Minh Ngọc Nguyễn
Chủ tịch Hội Y Nha Dược Florida

we need everyone's participation

Being a member of this association for over a year, I've discovered a network of healthcare professionals of Vietnamese and of other Asian descent in

Central Florida that I did not know existed. It's a great group with members of varying skill sets that share a strong value for working collaboratively for outreach to our communities. It's wonderful to know that we can take a moment out of our busy schedules to join at health fairs to offer screenings and advise patients that may lack access to these services. In addition, it's nice that we have social gatherings twice a year during the holidays and provide members with continuing education opportunities. As more professionals join this association, we can keep doing these services and possibly add more areas for promoting health, not only in the community but also within our group. Therefore, I encourage others to spread the word of our association through social media, networking, or advertising and tell them about the value-added things we do for our communities because for these events to take place, we need everyone's participation. I look forward to seeing current and new members at future events!

Nguyễn Hoàng Kim, Pharm.D.
Secretary General



Tạp ghi về Đại Hội Mùa Xuân 27-2-2016

I- Hội trường

Khi tôi tới hội trường Sorosis vào lúc 4.30 PM 27-2-2016, thì sân khấu, bàn ghế đã sẵn sàng, và ban nhạc đang gấp rút ráp nối giầy, máy vào nhạc cụ.

Ghi nhận: trang trí sân khấu và hội trường công phu, trang nhã và đẹp nhất từ trước tới nay. Xin ghi nhận công lao của quý anh chị: Huân & Minh Ngọc, Hải & Kim Mai, Tâm và một số anh chị em khác mà tôi không biết tên.

Tôi ra về sau 12.30 AM và mục kích quý anh chị tháo gỡ, dọn dẹp hội trường, sân khấu theo qui định của chủ nhà.

II- Thức ăn và cách phục vụ của nhà hàng Hào Hoa: rất chuyên nghiệp với thức ăn đồ uống vừa đủ.

III- Số người tham dự: nhiều hơn là Ban Tổ Chức ước tính, nên đã phải kê thêm bàn.

Ban Tổ Chức đã tinh tảo điều hành Đêm Gala tốt đẹp.

(xem tiếp Trang)

Tháng Tư còn đó, nỗi buồn...

(Tiếp theo trang 1)

với HCM, người sáng lập ra đảng CSVN, lớn lên hoàn toàn trong XHCN, không liên quan gì đến Chế Độ VNCH của Miền Nam trước 1975, thế mà ngày 2 tháng 4 năm 2015, Dũng đã thành lập Đảng Cộng Hòa và Hội những người yêu Quân Lực VNCH. Dũng đã cho biết tại sao lại làm như vậy, trong một bài phỏng vấn như sau: “Mình cảm nhận thể chế VNCH là một thể chế tốt đẹp, đã từng có dân chủ do đó mình đang đấu tranh để đòi lại các quyền này cho người dân VN. Trước đây mình có xem rất nhiều tư liệu về chế độ VNCH không giống như những gì mình đã bị nhồi sọ và cộng sản che giấu sự thật rất nhiều.” Anh đã bị bắt trong khi đang biểu tình tuần hành bảo vệ cây xanh vì mặc quân phục của VNCH. Lúc ra tù vào ngày 13 tháng 4 vừa qua, anh mặc một chiếc sơ mi trắng, bên ngực trái có hình lá cờ vàng ba sọc đỏ và cánh tay trái có xăm 2 chữ "Sát Cộng". Anh thản nhiên ra khỏi cổng trại tù, khuôn mặt kiên cường, không tỏ vẻ gì là sợ hãi, bị khuất phục!

Các bạn ngạc nhiên chưa?

Hy vọng đã vươn lên trong màn đêm bao ưu phiền
(Hy vọng đã vươn lên-Nguyễn Đức Quang)

Chúng tôi cho đăng lại các bài viết về Dương Nguyệt Ánh, Huỳnh Ngọc Thiên Trường và Nguyễn Viết Dũng trong Bản Tin Mùa Xuân 2016 này để quý độc giả đọc và có cùng cảm nghĩ như chúng tôi: Chúng ta còn hy vọng!

Quý bạn sẽ còn đọc các bài tham luận, bút ký, cảm nghĩ của các BS, NS, DS trong Hội YNDVNF viết về ngày 30 tháng Tư '75. Đây là một Bản Tin Đặc Biệt về ngày 30 tháng Tư, mong rằng, sau khi đọc xong, quý độc giả sẽ giải tỏa được phần nào những trăn trở của lòng mình!

BS Trần Mạnh Tung
TM Ban Báo Chí

Bản Tin do **Ban Báo Chí Hội YNDVNF** xuất bản ba số mỗi năm vào các mùa Xuân, Hạ và Thu. Riêng mùa Đông, Ban Báo Chí xuất bản **Giai Phẩm Xuân** vào dịp **Tết Nguyên Đán**. Bài vở xin đánh vào MS Word và gửi email, nếu viết Việt Ngữ dùng chương trình VNI, VPS hay Unicode đều được.

Điện Chỉ Tòa Soạn:

tmtran1132@embarqmail.com

Tung M. Tran, MD

TM Ban Báo Chí

TẠI SAO HOA KỲ “BỎ RỜI” VIỆT NAM???

BS Đỗ Văn Hội

Đã có nhiều ý kiến về việc Hoa Kỳ rút khỏi miền Nam Việt Nam năm 1975. Có người cho rằng Hoa Kỳ “phản bội” đồng minh, hoặc “bỏ rơi” Việt Nam. Nào là “Mỹ không thật tình giải quyết chiến tranh” lúc Hà Nội sắp sửa đầu hàng khi Mỹ thả bom xuống miền Bắc. Ngược lại có nhiều đồng bào miền Bắc phải khóc khi nghĩ rằng đáng lẽ miền Bắc phải được giải phóng, thì miền Nam lại bị cộng sản thôn tính.

Và cuối cùng, CSVN vẫn tiếp tục ngự trị đất nước VN bằng một chế độ độc tài toàn trị, tước bỏ mọi quyền căn bản của con người.

Từ những suy nghĩ khác nhau đó đã có những lời bình phẩm tiêu cực về sự hiện diện và ra đi của Hoa Kỳ ở Việt Nam, rằng không nên tin vào Mỹ, đừng bao giờ trông nhờ vào Mỹ...

Để có một suy nghĩ chính xác tưởng chúng ta cũng cần xét rõ nguyên nhân Hoa Kỳ đến Việt Nam, tại sao Mỹ lại rời Việt Nam và đất nước Việt Nam như thế nào sau 41 năm?

Trước hết chúng ta hãy tìm hiểu chính sách của Hoa Kỳ.

Nói chung, chính sách của Hoa Kỳ thay đổi theo từng thời kỳ, tùy theo đảng cầm quyền, Dân Chủ hay Cộng Hòa, tuy nhiên chính sách căn bản được tóm gọn như sau:

Chính phủ phải tạo phúc lợi cho người dân, thịnh vượng cho đất nước, nếu không sẽ bị dân bất tín nhiệm bằng lá phiếu; chính phủ phải tôn trọng nếp sống dân chủ, nghĩa là phải lắng nghe ý kiến của dân; chính phủ phải bảo vệ nền an ninh của quốc gia.

Trước thế chiến thứ II, Hoa Kỳ chủ trương cô lập không muốn can thiệp vào các vấn đề thế giới. Nhưng sau khi Nhật tấn công Trân Châu Cảng ngày 7/12/1941, Mỹ đã phải nhảy vào vòng chiến tại các chiến trường Âu châu và Á châu cuối cùng cứu thế giới thoát khỏi một cuộc tàn phá gây ra bởi trục phát xít Đức – Ý – Nhật.

Sau chiến tranh, Hoa Kỳ đã có những chuyển hướng như sau:

1, Hoa Kỳ chủ trương các quốc gia thực dân phải “giải thực”, nghĩa là trả độc lập cho các nước bị đô hộ. 2, Hoa Kỳ muốn ngăn chặn sự lan tràn của chủ nghĩa cộng sản nhưng không tạo chiến tranh nóng. 3, mở rộng thị trường thương mại để làm giàu cho nước Mỹ mà không chiếm đất. 4, giúp các nước bị tàn phá do chiến tranh phục hồi nền kinh tế như Âu Châu, Á Châu, Nhật Bản.

ĐỐI VỚI VIỆT NAM THÌ SAO?

Hoa Kỳ bắt đầu chú ý đến Việt Nam (hay nói cho đúng hơn là vùng Đông Dương) sau khi Nhật đầu hàng vô điều kiện do hai quả bom nguyên tử do Mỹ thả xuống Hiroshima và Nagasaki. Năm 1946, Mỹ thúc đẩy Pháp nên trao trả quyền tự trị cho các nước

Đông Dương nhưng Pháp vẫn ngoan cố. Trong lúc đó, nếu Việt Minh không phải là tổ chức cộng sản, chắc chắn Hoa Kỳ đã không từ chối trước những lời yêu cầu giúp đỡ của Hồ Chí Minh nhiều lần. Sau khi Trung Cộng chiến thắng ở Hoa Lục, Việt Minh, tức cộng sản dựa hẳn vào cộng sản quốc tế để bành trướng chủ nghĩa cộng sản đến vùng Đông Nam Á, Hoa Kỳ buộc lòng phải hỗ trợ đồng minh đủ mạnh để giữ tuyến ngăn cản làn sóng cộng sản tại Bá Linh, thủ phủ của Đức Quốc, tại Đông Âu cũng như ở Á Châu.

Sau khi Pháp thất trận ở Điện Biên Phủ, Hoa Kỳ thay Pháp giúp miền Nam Việt Nam phát triển kinh tế, xây dựng nền dân chủ mới khai sinh, đồng thời chống lại cộng sản nằm vùng còn gài lại sau hiệp định đình chiến 1954. Sự giúp đỡ này đạt thành công rực rỡ, miền Nam được hưởng cuộc sống thanh bình, tự do dân chủ thật sự cho đến khi Hồ Chí Minh quyết định đưa quân từ Bắc vào miền Nam, gây cuộc nội chiến ngày càng gia tăng. Hoa Kỳ buộc lòng phải đổ quân vào năm 1964 để chống lại quân đội Bắc Việt nhưng không có ý định mở rộng chiến tranh ra Bắc chỉ vì không muốn tạo ra cuộc chiến tranh nóng với khối cộng sản vào thời điểm đó. Số thương vong lên rất cao, sự chống đối trong nước ngày càng mãnh liệt, chính phủ Nixon buộc phải tìm cách không để máu dân Mỹ đổ thêm tại Việt Nam.

Năm 1972, sau khi TT Nixon bắt tay được với Mao Trạch Đông qua cuộc “ngoại giao bóng bàn”, Hoa Kỳ đã đạt những kết quả chiến lược như sau:

1/ Mở rộng được một thị trường vĩ đại với 1 tỷ người tại lục địa Trung Hoa. 2/ Tạo sự chia rẽ giữa Nga và Trung Cộng tức làm suy yếu khối cộng sản quốc tế. 3/ Chấm dứt sự thiệt hại nhân mạng của người Mỹ tại chiến trường Việt Nam. 4/ Giải thoát được tù binh bị cộng sản Bắc Việt giam giữ (Đây là mục tiêu quan trọng nhất của chính phủ Nixon). Vì thế chính phủ Nixon ký hiệp định Paris năm 1973. 5/ Tạo cơ hội để miền Nam tự bảo vệ với sự giúp đỡ của Hoa Kỳ nếu hiệp định được tôn trọng. 6/ Tập trung sức mạnh về vùng Trung Đông nơi dầu hỏa là nguồn năng lượng quan trọng trên thế giới với sự thành hình tổ chức OPEC tức là tổ chức các quốc gia sản xuất dầu hỏa.

Tuy nhiên, đã có một sự số sự kiện không may đã xảy ra.

1/ TT Nixon phải từ chức do vụ Watergate. Các kế hoạch của ông đã không được thực hiện. 2/ Cộng sản Bắc Việt không tôn trọng hiệp định hòa bình Paris. đó là bản chất của cộng sản. 3/ Phong trào phản chiến tại Hoa Kỳ lên cao với sự trợ giúp của tình báo Liên xô KGB.

Quốc hội Mỹ đã không chuẩn chi những ngân khoản trợ giúp miền Nam Việt Nam để tiếp tục chiến đấu, đưa đến sự suy yếu quân sự vì không có tiếp tế và sự sụp đổ của miền Nam vào tay cộng sản là chuyện dĩ nhiên. Từ đó thảm họa đã đến với nhân dân miền Nam mà ai cũng biết.

SAU 41 NĂM, VIỆT NAM NHƯ THẾ NÀO?

41 năm sau ngày cộng sản gọi là “chiến thắng”, chủ nghĩa xã hội trở thành lạc hậu và bị loại bỏ trên khắp thế giới. Các quốc gia theo chủ nghĩa cộng sản đều nghèo đói. Đông Âu, Liên Xô sụp đổ. Các nước độc tài dần dần trở thành dân chủ theo xu hướng của thời đại.

Ở Việt Nam: Xã hội, văn hóa, giáo dục suy đồi, kinh tế thảm hại, dân chúng mất tự do, bất công, đói nghèo, dân oan tràn ngập khắp nơi. Năm 1975 “đuối Mỹ” đi thì hôm nay lại rước tư bản Mỹ (tài chánh, vốn liếng, kỹ thuật), văn hóa, quân sự Mỹ nói riêng, của Tây Phương nói chung tràn ngập từ Bắc chí Nam, từ trên xuống dưới.

Trước hiểm họa Trung Cộng xâm chiếm đất đai và biển đảo của đất nước, đa số nhân dân đều hướng về Hoa Kỳ là lực lượng còn có thể đối đầu với Bắc Kinh, chỉ còn lại một số nhỏ thân Tàu Cộng vẫn muốn nắm giữ độc quyền cai trị của cộng đảng. Tuy nhiên, nhóm nhỏ này trước sau rồi cũng sẽ bị sức mạnh của toàn dân loại trừ khi sự căm phẫn, cao trào đòi dân chủ dâng cao và nhu cầu bảo vệ sự vẹn toàn lãnh thổ bùng phát khắp nơi.

Như vậy, việc Hoa Kỳ rời bỏ Việt Nam để trở lại trong tư thế của một cường quốc sau 41 năm phải được xem như là một chiến thắng mà không cần phải đổ một giọt máu như thời chiến tranh. Rồi đây với xu thế tiến bộ dân chủ của thế giới, với ước vọng của toàn dân, dân chủ và tự do ắt sẽ trở lại Việt Nam trong một ngày không xa.

BS Đỗ Văn Hội

Tháng Tư nghẹn ngào

Ta chẳng gọi nhau là tri kỷ,
Vì giòng đời đôi ngả phân ly,
Nhưng đọc khề lời người trần trở,
Bỗng sầu dâng như gập cổ tri.
Cùng ray rút giống nòi rời rã,
Cùng đau lòng đất mẹ rời xa,
Lòng quặn đau như ngày lia xứ,
Bỏ sau lưng hùng sử quốc gia.
Vẫn ray rút mỗi mùa quốc hận,
Hận nào cao hơn hận buôn dân,
Buồn nào hơn nỗi buồn vong sử,
Thương tình người vị quốc vong thân.
Nước tôi đó non cao khổ ải,
Đường quê hương mộ vắng phôi bày,
Sóng đại dương chẳng rửa mùi máu,
Rừng thiên thu nhớ tiếng đạn bay.
Tù cái tạo hồn còn vất vưởng,
Cái làm sao chủ nghĩa vô thân,
Tạo những gì trên cờ máu hận,
Quê hương là vực thăm tang thương.
Bốn mươi năm lòng còn tức tưởi,
Bước thăng trầm trên khắp xứ người,
Tháng tư đen buồn dâng như sóng,
Đại dương sầu, tắt tiếng nghẹn lời.

Huỳnh Anh Trần-Schroeder

Ba mươi tháng Tư ... và... Cái chết của một nền Văn Hoá !!! Huy Đàm

“Trời đã trở rét. Nói xong và nghe tiếng mình nói...”

Đó là câu nói của một nhân vật ngay trang mở đầu cuốn tiểu thuyết “Đôi Bạn” của nhà văn quá cố Nhất Linh.

Cuốn tiểu thuyết gần như gói đầu giường -Trọng thăm nghĩ - của các cô cậu học trò trung học, mới lớn, mới biết yêu và mơ mộng ở Hà Nội trước năm '54 - và có lẽ một số ít - ở cả

Sài Gòn trước tháng tư '75.

Không biết bao nhiêu năm rồi, khi trời hơi se lạnh, Trọng lại nhớ đến câu nói trên và cuốn tiểu thuyết này. Có phải vì cái bìa đẹp của cuốn tiểu thuyết là hình vẽ một thiếu nữ - có thể là nhân vật chính trong truyện mà Trọng nghĩ là đẹp - dáng người thanh thanh, đứng ngoài vườn, vươn hai cánh tay lên cao như tận hưởng không khí trong lành buổi sớm mai; trông thật thướt tha và dịu dàng. Nàng mặc chiếc áo dài trắng, tóc thề xõa ngang vai, đứng bên cạnh đám cây màu xanh và ít bông hoa vàng, đỏ. Có phải vì cái lạnh tháng tư ở Hà Nội ngoài Bắc, lạnh đến cóng người khi Trọng phải co ro đi bộ đến trường tiểu học buổi sáng sớm; trong túi thủ một ổ bánh mì ba tề (paté) nóng hổi, thơm phức, sẽ ăn khi tới trường.

Trọng đến đất Hoa Kỳ theo diện boat people tị nạn cũng vào một ngày tháng Tư lạnh nhưng đẹp vì những hàng cây hoa dogwood trắng và hồng, trồng hai ven đường của tiểu bang Virginia dễ thương và nổi tiếng với danh hiệu “đất của những người yêu nhau” (Virginia is for lovers!). Cũng như tất cả các anh chị tị nạn mới chân ướt chân ráo đến Mỹ, việc đầu tiên phải làm là ghi danh đi học tiếng Huê Kỳ ESL, tổ chức bởi các ông bà thiện nguyện Mỹ tại những nhà thờ thuộc các dòng đạo của họ. Những buổi học tiếng Anh khá vui và nhiều kỷ niệm với nhiều sắc tộc khác nhau. Một trong những buổi học Anh ngữ ấy, lần đầu tiên trong đời, Trọng học được một câu nói khá thú vị về tháng Tư ở Hoa Kỳ “April showers bring May flowers”. Câu nói này tự nhiên làm Trọng nhớ ngay đến anh chàng ca sĩ có duyên với má lúm đồng tiền nổi danh một thời của thập niên 60 ở Việt Nam: Pat Boone với bài hát “April Love” tuyệt vời làm say mê biết bao sinh viên nam nữ cùng lứa tuổi với Trọng thời bấy giờ.

Trọng nhớ mãi những kỷ niệm êm vui về tháng Tư và cảm thấy khoan khoái mỗi lần nghĩ đến. Cho đến khi tai ương xảy đến cũng vào một ngày tháng

Tư – ngày 30 tháng Tư định mệnh, bắt đầu một cuộc đổi thay đột ngột, lớn lao và kinh hoàng cho hàng triệu đồng bào, bà con của Trọng ở miền Nam Việt Nam.

30 tháng Tư năm ấy...

Trọng không thể nào quên được cảnh hỗn loạn đến rùng mình hôm ấy tại Sài Gòn. Xe cộ chạy tứ tán; quân phục quân đội vứt bừa bãi ngoài đường phố. Những khuôn mặt hoảng loạn, mất hết thần sắc của những người Sài Gòn, đôn đáo ngang dọc, tìm đường trốn chạy Cộng Sản trước khi chúng tràn ngập vào chiếm thành phố Sài Gòn để ăn mừng chiến thắng vinh quang của chúng đối bằng giá cái chết của hàng trăm ngàn thanh niên, nam nữ, tuổi đời đang đẹp của cả hai miền nam Bắc!

30 tháng Tư năm ấy

Trọng và vợ thềm thường đứng nhìn những người có tiền bạc được thông dong đi xuống những chiếc tàu lớn rời khỏi Việt Nam vì tất cả đã nộp hàng ngàn lượng vàng cho tội công an và bè lũ cộng sản chia chác với nhau. Mãi đến sau này khi thoát khỏi Việt Nam, sang được bến bờ tự do, Trọng mới được nghe những thảm cảnh, những rủi ro và bất hạnh xảy ra cho vài chuyến tàu tẩu nã là êm đẹp đó. Có những chuyến tàu bị giông bão vùi trong lòng biển khơi cả trăm người, không một người sống sót. Có những chuyến tàu bị hải tặc tấn công rất dã man; đàn ông bị bắn chết; đàn bà con gái bị bắt đi và hãm hiếp cho đến chết ở những đảo nhỏ hoang vu gần Thái Lan; mất tích không bao giờ tìm thấy xác.

30 tháng Tư năm ấy ...

Trọng già từ vợ đang có bầu sắp tới ngày sanh và đưa con gái ba tuổi, khăn gói đi trình diện học tập cải tạo mười ngày theo lệnh chính quyền cộng sản. Trọng không ngờ rằng phải mất đến gần ba năm sau mới được về nhìn mặt vợ con. Nhiều người bị cộng sản lừa, đưa ra tận miền Bắc đèo heo hút gió rồi chết vì đói và bệnh; hoặc nếu may mắn sống còn, cả chục năm sau, thân tàn ma dại mới được đưa trở lại miền Nam gặp gia đình, vợ con.

Ngay trong trại cải tạo của Trọng ở thành Ông Năm Hóc Môn, có một cải tạo viên bị cộng sản nhốt trong connex (thùng sắt lớn chứa đồ của quân đội Mỹ để lại) và hành hạ dã man, bỏ đói, bỏ khát cả ngày. Vài người ở trong trại gần cái connex đó kể lại, mới đầu bị đòn đau, anh còn năn nỉ xin tha. Sau bị đánh đau quá, anh phát điên, chửi đ... mẹ Hồ Chính Minh luôn miệng và bị đám quần áo giáo dục báng súng đánh cho đến chết ở trong connex.

30 tháng Tư năm ấy...

Cái giọng điệu của cộng sản lừa gạt các sĩ quan chế độ cũ như Trọng, cái sự tàn bạo dã man, tui

nhục được nhìn, nghe, thấy và sống trong thời gian tù cải tạo làm Trọng ghê tởm và thù ghét cộng sản đến tận xương tủy và thề sẽ không bao giờ trở về thăm Việt Nam mặc dù trong lòng - có những lúc Trọng rất nhớ quê hương - với bao kỷ niệm êm đềm thời thơ ấu ở Hà Nội miền Bắc. Lúc bấy giờ Trọng khoảng chín mươi tuổi sống ở Hà Nội, một thành phố được gọi là ngàn năm văn vật với Hồ Gươm, Hồ Tây, Hồ Trúc Bạch, Hồ Hoàn Kiếm và Tháp Rùa lịch sử. Trong hình ảnh của một cậu bé mười tuổi, Trọng nhìn thấy Hà Nội đẹp vì những con đường yên tĩnh, những cây hoa ngọc lan thơm ngát đến mê hồn mỗi khi có dịp đi qua với Mẹ. Trong tâm tưởng, Trọng còn mơ hồ như nghe thấy cái giọng nói dịu dàng, thanh tao cũng như nhìn thấy cung cách lịch sự của người Hà Nội thời ấy. Bây giờ hình ảnh của Hà Nội qua internet và những người bà con về thăm kể lại làm Trọng ngỡ ngàng và tiếc nuối. Hà Nội bây giờ đầy những ngôi nhà chật hẹp, chen chúc sát cạnh nhau không hàng lối với quần áo giặt xong treo bừa bãi bất cứ chỗ nào. Hà Nội bây giờ và những người dân với giọng nói nặng âm hưởng vùng Nghệ An, Hà Tĩnh rất khó nghe và khó hiểu. Nhiều người về thăm Hà Nội bây giờ kể lại, bất cứ lúc nào, những cô gái bán hàng đánh đá, chua ngoa và thô lỗ cũng có thể chửi thề và văng tục một cách dễ dàng tự nhiên không ngượng miệng.

Trọng sinh trưởng và sống thời ấu thơ ở thành phố Hà Nội thân thương cho đến năm 54 cùng gia đình dạt dứ vô Nam để chạy cộng sản miền Bắc. Sinh trưởng ở Hà Nội nhưng Trọng lớn lên ở miền Nam, hầu như ở thành phố Sài Gòn cho đến ngày mất nước - một lần nữa cũng vì cộng sản. Thời gian học trung học ở trường Nguyễn Trãi, Trọng còn nhớ Thầy Chung Quân dạy âm nhạc, trông rất nghệ sĩ và được đời thương nhớ qua bản nhạc "Làng Tôi" đậm đà tình quê hương - "Làng tôi có cây đa cao ngát từng xanh, có sông sâu lờ lững vờn quanh chạy xuôi về Nam..." mà đến tuổi này Trọng vẫn còn nhớ.

Trọng lên học đệ nhị cấp ở trường Chu Văn An. Ở ngôi trường này, Trọng vẫn còn nhớ hình ảnh người đàn ông chột mắt, tay nhanh thoăn thoắt làm những đĩa thịt bò khô, gan chấy ngon thần sầu, không thể tìm thấy ở bất cứ chỗ nào khác.

Lên đại học, vào y khoa, Trọng vẫn còn nhớ hình ảnh Thầy Nguyễn Hữu, bác sĩ giám đốc Cơ thể học viện. Thầy có biệt tài dạy môn Cơ thể học, phần vì Thầy quá giỏi và vẽ rất đẹp hình cơ thể những bài học của Thầy trên tấm bảng lớn cho cả lớp vẽ theo. Trọng nhớ một buổi học cơ thể về bộ phận sinh dục đàn ông. Vẽ xong toàn bộ rất đẹp, đầy đủ chi tiết rất sống động, Thầy quay lại trước mặt tất cả đám sinh viên nam nữ, chỉ hình vẽ trên tấm bảng lớn, cười rất có duyên và nói "Voici MON penis"! Cả lớp cười ồ và cảm thấy rất gần gũi với Thầy. Trọng và vài người bạn mỗi khi có dịp gặp nhau, ngời nhâm nhi

vài ly bia lại nhắc tới kỷ niệm ở trường y khoa và không lúc nào quên nhắc đến Thầy Hữu. Tất cả không nói ra nhưng trong lòng đều thầm nghĩ - nhờ công ơn của các Thầy, Cô ở trường Y khoa năm nào mới có được ngày hôm nay.

30 tháng Tư năm ấy ...

đã chấm dứt cuộc đời y khoa ngắn ngủi của Trọng sau khi mới hành nghề được vài năm. Thành phố Sài Gòn đã đổi chủ và có cái tên mới mà Trọng luôn tránh không muốn nhắc tới. Trọng tình cờ đọc được một e-mail qua bạn bè: "10 lí do mà du khách Mỹ không muốn trở lại Việt Nam". Đọc bài viết đã lâu nên Trọng chỉ nhớ vài lí do, ví dụ - nhiều trẻ em ăn cắp và móc túi - hàng giả, phẩm chất kém - ăn mày nhan nhản ở mọi tiệm ăn - lừa gạt khách hàng với giá quá cao - lái xe rất ẩu và tai nạn chết người vì không có luật pháp vân vân...

So với Hà Nội, ngôn ngữ của miền Nam cũng thô tục không kém. Quái đản hơn nữa, dân Sài Gòn bây giờ xử dụng những tiếng, chữ rất lạ tai mà những người sống ở Sài Gòn trước 75 - nếu có về chơi - cũng nghệt mặt ra, không hiểu nổi.

30 tháng Tư năm ấy ...

Việt Nam bây giờ được thế giới biết tiếng vì các nhà "lãnh đạo vô cùng tài ba" - vô tình hay hữu ý khuyến khích các cô gái đi làm gái mãi dâm ở nhiều nước vùng Đông Nam Á. Họ được trưng bày đứng trong những tủ kính ở Nam Hàn cho khách hàng xem và chọn lựa. Thậm chí, một bà giám đốc Hội bảo vệ nhân quyền phụ nữ ở Nam Hàn phải lên tiếng để bênh vực cho các cô gái xấu số này.

Trong khi đó trên Internet, ở Sài Gòn bây giờ, Trọng nhìn thấy những ngôi nhà tráng lệ nguy nga, đồ sộ và hiện đại - những chiếc xe Roll Roys, Mercedes rất đắt tiền - những tủ chè sập gụ trong nhà của những thàng lãnh đạo - đáng giá cả triệu US dollars. Tiền bạc đó chúng nó có được do cướp đất của dân nghèo, thấp cổ bé miệng - do bán gỗ quý và rừng cây cho Trung quốc - hoặc ký hợp đồng cho Trung quốc thuê đất, thuê biển. Và có lẽ cuối cùng Việt Nam sẽ là một tỉnh nhỏ của Trung quốc như chúng đã dự tính!!!

Trên Internet, tình cờ nhìn những khuôn mặt bóng lưỡng, phì nộn của những thàng lãnh đạo mất nhân tính ở Việt Nam bây giờ, Trọng cảm thấy buồn nôn bởi vì chúng nó không có chút liêm sỉ gì của một con người có văn hoá: tàn bạo với dân và bán đất nước do tổ tiên gây công xây dựng - cho Tàu để chỉ cốt làm giàu cho bản thân, gia đình và họ hàng trong khi bao nhiêu người dân nghèo đói khổ không đủ ăn.

30 tháng Tư ngày ấy ...

Trọng chỉ muốn quên đi cái ngày kinh hoàng đó: 30 tháng Tư chỉ làm Trọng đau đớn nhận ra rằng mình đã thật sự và vĩnh viễn mất đi "một Tổ Quốc"

với đúng ý nghĩa của hai chữ “Tổ Quốc”, mà bất cứ ai yêu đất nước cũng muốn được phục vụ hết lòng với tất cả Tinh thần và Trách nhiệm.

. 30 tháng Tư chỉ làm Trọng thêm thất vọng và buồn nản vì thấy rằng ngày đó là cái ngày khởi đầu cái chết của một nền văn hoá.

Huy Đàm

Nhớ lại NGÀY QUỐC HẬN 30-4-1975 BS Nguyễn Tiến Cảnh

Thời gian đi quá nhanh. Như vó câu qua cửa sổ. Thấm thoát từ ngày miền Nam rơi vào tay cộng sản miền Bắc, Việt Nam thống nhất thành XHCN đến nay đã 41 năm. Gần một nửa thế kỷ. Một đời người.

Viết về ngày 30-4 thì có nhiều điều phải viết. Cả người ngoại quốc lẫn người Việt mình, trong cũng như ngoài nước, bên thắng cuộc cũng như bên thua cuộc đều đã viết. Nhiều lắm! Hỷ nộ ái ố, hay dở đều có cả. Khía cạnh nào cũng làm người đọc phải nửa khóc nửa cười, thương cho quê hương mình sao mà nhiều gian truân cực cực thế. Vì ai nên nổi? Chúng ta nhất là giới trẻ phải làm gì cho đất nước được độc lập toàn vẹn, dân tộc trong nước được hạnh phúc, hết đau thương khốn khổ, được sống trong hòa bình an vui, không còn lo sợ từ miếng cơm đến nơi ăn chốn ở, việc làm, lời ăn tiếng nói không phải e dè, bị cấm đoán, nói gì cũng phải nhìn trước nhìn sau xem có công an đang sẵn sàng bắt mình về đồn điều tra vì tội chống phá nhà nước, không còn cảnh dân oan bị ức hiếp, bị cướp nhà cướp đất, cướp ruộng vườn...

Khi cs Bắc Việt tung chiến dịch đánh chiếm miền Nam Việt Nam thì chúng nói là làm “cách mạng” “giải phóng” dân chúng miền Nam khỏi gông cùm của Mỹ Ngụy, khỏi cảnh đói khổ làm than, cái bát để ăn cơm không có, nói chi có cơm gạo. Saigon đã một thời là Hòn Ngọc Viễn Đông thì chúng cho là phồn vinh giả tạo, tối tăm tiêu điều thâm thúy như bãi tha ma, người người đói khổ, trẻ con không được đi học, gầy ốm, neho nhóc lê bước đi ăn xin ngoài đường phố. Vì vậy chúng ta phải chiến đấu để giải phóng đồng bào miền Nam khỏi cảnh kìm kẹp áy của “Mỹ Ngụy”? Nhưng ngày 30-4 những chú bộ đội Bắc Việt lúc tiến vào Saigon, đã tận mắt nhìn thấy thực tế. Saigon với nhà cửa, building chọc trời sáng chói, xe cộ nhộn nhịp, người dân vui khỏe, đúng cảnh “Ngựa xe như nước, áo quần như nêm” thì các chú choáng váng ngớ người ra. Tại sao Bác và Đảng nói thế mà bây giờ bon ngụy nó thế này? Đồ ăn thức uống dư thừa. Có người đã phải ngồi sụp xuống vệ đường như bị xỉu. Vì sung sướng đã chiến thắng hay thất vọng vì cảnh đời oái oăm trái ngược? Nhà văn Dương thu

Hương lúc đó là bộ đội đã phải ôm mặt khóc bên vệ đường vì bị Bác và Đảng lừa một cách trắng trợn. Không phải một mình bà mà nhiều cán bộ và bộ đội khác, toàn thể dân chúng miền Bắc, có đôi chút suy tư đã thất vọng thốt lên: Phải nói dân miền Nam giải phóng miền Bắc mới đúng.

Cảnh bộ đội hay dân Bắc vào Nam khênh đồ về Bắc từng con búp bê nhỏ bằng nylon, cái đồng hồ đeo tay không người lái, cái radio nhỏ cũ kỹ, cái quạt máy rí đến cái chén, cái bát sứ để dùng hoặc làm quà cho vợ con hoặc người nhà. Một anh bộ đội thấy dân miền Nam uống nước ngọt có đá lạnh, một điều mà dân miền Bắc chưa bao giờ có và nhìn thấy. Trước khi về, anh đã lấy một thùng đá lạnh mang về Bắc để làm quà cho bà con. Anh bọc thật kỹ, quấn thật chặt thùng đá bằng nhiều lớp vải để không bị rơi, khỏi ai ăn cắp! Dọc đường vì nóng quá anh mở ra để uống chút nước lạnh thì thùng đá lớn đã đi đâu mất rồi. Anh bực mình thốt ra: Máy thằng ngụy Nam Kỳ mất dạy quá. Mình đã giữ chặt, gói kỹ như vậy mà chúng cũng ăn cắp được. Đúng là Mỹ Ngụy toàn là lũ lưu manh!!! Đấy, những người mệnh danh là cách mạng, đi giải phóng, mang văn minh cho người mà tâm tư hiểu biết như vậy! Còn nhiều chuyện cười ra nước mắt không thể kể ra hết được. Tội cho con người bản tính hiền lành chất phác bị bọn đầu não Hồ chí Minh và đảng cs che mắt, bịt tai để bị bọm, nhồi sọ hầu để bề không chế dạy bảo theo đường hướng gian manh của chúng. Dân miền Nam cũng biết rõ thực chất khốn khổ và làm than của người dân dưới chế độ cs do HCM cai trị. Những cái mà đảng cs và HCM tuyên truyền bị bọm về cảnh bị kìm kẹp đói khổ ức hiếp của dân miền Nam thì lại chính là cảnh mà dân miền Bắc phải gánh chịu mà còn tàn tệ hơn thế nữa về cả tinh thần lẫn thể chất.

Thế rồi hơn triệu người dân miền Nam bằng mọi giá vượt biên trốn ách cs đã làm dân chúng miền Bắc cả miền Nam và thế giới tỉnh ngộ. Sau này, khi khối cs đầu não ở Liên Xô, Đông Âu sụp đổ năm 1989, bức màn sắt, màn tre kéo xuống, người dân Việt mới vỡ lẽ phân biệt giữa quốc gia, phe tự do và cs độc tài. Quá muộn. Nhưng muộn còn hơn không.

Đến hôm nay, 41 năm sau khi miền Nam bị cs Bắc Việt chiếm, đất nước thống nhất hòa bình, nhưng tình trạng kinh tế chính trị giáo dục văn hóa xã hội ra sao mọi người trong, ngoài nước và thế giới đều đã biết rõ. Toàn dân Việt vẫn làm than đói khổ đạo đức suy đồi, tự do nhân quyền không có... So sánh với miền Nam trước 1975 vẫn còn thua, nói chi toàn vùng Đông Nam Á.

Ai giải phóng ai? Miền Nam hay miền Bắc?

Nói đánh cho “Mỹ cút”, nhưng khi Mỹ đi rồi, bọn cầm quyền csVN lại cầu cạnh, mời Mỹ trở lại VN. Quan chức cs thì thi nhau gửi con cháu đi Mỹ học và, nếu có cơ hội là ở lại sinh sống. Mọi người từ quan chí dân coi nước Mỹ như thiên đàng. Được sống ở Mỹ là mơ ước đã đạt.

Trong khi đó, vì muốn giữ mãi địa vị độc tôn, độc quyền để ăn cắp, ăn cướp tài nguyên quốc gia, bóc lột dân chúng, bọn cầm quyền ở Bắc Bộ Phủ vì hèn vì nhát đã cam tâm phủ phục trước kẻ thù truyền kiếp của dân tộc là Tàu khựa - tại hội nghị Thành Đô 1990- đã ký kết với Trung quốc xin được đặt dưới sự chỉ đạo và che chở của Trung quốc. Việt Nam lại một lần nữa bị Bắc Thuộc.

Hiện nay, dù chưa chính thức trở thành một tỉnh lỵ của Trung Quốc, những trọng điểm về kinh tế quân sự đã nằm trọn trong tay Trung Quốc. Trước năm 2008, người Tàu vào Việt Nam được miễn hộ chiếu và có thể di chuyển tự do trong phạm vi miền Bắc mà thôi. Cuối năm 2008, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng lại miễn hộ chiếu và mở rộng vùng di chuyển của người Tàu đến tận Cà Mau. Quyết định này chính là điểm mấu chốt và là điểm khởi đầu thực sự trong âm mưu Hán hóa Việt Nam của TC và đảng csVN. Hiện nay, người ta thấy người Tàu hiện diện trên khắp hang cùng ngõ hẻm của đất nước. Trong hơn 65 khu chế xuất, khu công nghiệp tập trung, không đâu là không thấy công nhân, quản đốc và chủ nhân người Hoa, trong lúc người lao động Việt Nam khắp nơi phải chịu cảnh thất nghiệp! Trong các nhà máy sản xuất có tính cách quốc phòng như nhà máy phát điện nhà máy gang thép, sản xuất hóa chất công nghiệp...đâu đâu cũng có chủ nhân và công nhân người Tàu...Ngoài 9 tỉnh địa đầu hầu như chịu ảnh hưởng của người Tàu, đường xá mang tên Tàu, hàng quán, chợ búa mang tên Tàu, thậm chí cung cách trang hoàng những ngày Tết cũng đậm nét Tàu như treo lồng đèn đỏ dọc theo các đường phố chính, trưng bày hàng hóa thực phẩm Tàu... Trên 306.000 hecta đất cho Tàu thuê mượn trong 50 năm với giá rẽ mạt, chiếm toàn những vị trí kinh tế, chiến lược trọng yếu ở Bắc Việt, như *mỏ bôxít ở Cao Nguyên Lâm Đông, căn cứ Tam Điệp là nơi Bộ Chính trị cs VN ẩn náu trong giai đoạn chiến tranh năm 1972*. Trên biển thì Hoàng Sa đã bị Phạm văn Đồng và HCM công khai ký giấy cho Tàu. Sau này TC ngang nhiên chiếm thêm Trường sa và các đảo chìm chung quanh, đổ cát đá làm phi trường quân sự để khống chế biển Đông, chiếm cả vùng biển đánh cá, đuổi bắt, giết, đánh chìm tàu đánh cá của ngư dân VN mà nhà nước không hề can thiệp hoặc phân đối. Dân chúng biểu tình chống đối TC chiếm Hoàng Sa, Trường Sa thì công an bắt bớ đàn áp tàn ác. Câu nói "csVN ác với dân hèn với giặc" đã trở thành tục ngữ lưu truyền trong dân gian. Mọi người ai cũng biết csVN là đầy tớ của TC, còn TC là kẻ xâm lược VN. Dân chúng trước kia thường nghe cs tuyên truyền gọi miền Nam là Mỹ-Ngụy thì nay họ đổi ra là **Hán-Ngụy**.

Chúng ta, những người đã rời bỏ đất nước trốn ách cs độc tài bằng mọi giá. Thuyền nhân, Bộ nhân, HO hay xum họp. Khi ra đi, chúng ta có nghĩ đến ngày trở về không? Chúng ta nghĩ gì và phải làm gì khi đất nước đang bị Bắc Thuộc trở lại, dân tình đói khổ làm than, bị áp bức cướp đất cướp nhà, dân oan khiếu kiện từ Bắc vào Nam, giáo dục mất gốc,

xã hội tha hóa, văn hóa đồi trụy, đàn bà con gái phải đi làm dâu khắp thế giới, phải đứng trần truồng cho người ta ngắm nhìn sờ nắn để chọn làm vợ. Dân tộc ta từ ngàn xưa có bao giờ phải nhục như vậy đâu? Khi xưa cộng sản tuyên truyền "*đánh cho Mỹ cút Ngụy nhào*", bây giờ sau gần 50 năm sự thật đã phơi bày rõ ràng, giữa csVN và VNCH ai là ngụy, giữa Mỹ và Tàu Cộng ai là thực dân xâm chiếm VN? Tại sao chúng ta không quyết đánh cho "**Tàu cộng cút, Ngụy cs nhào**"? Chiến đấu như vậy mới là chính nghĩa.

Lịch sử là một sự tái diễn. Đời không có gì là vĩnh viễn. Cộng sản Nga đang hùng mạnh bỗng chốc sụp đổ tan tành kéo theo cả Đông Âu. CS Tàu và cs VN cũng không là ngoại lệ. Cs càng gian manh tàn ác bao nhiêu thì càng sụp đổ nhanh bấy nhiêu. Marx nói chỗ nào có bất công, đàn áp chỗ đó có đấu tranh. Quốc nội đã nổi lên. Hải ngoại chúng ta phải yểm trợ quốc nội. Muốn tranh đấu cần phải có một biểu tượng là lá cờ vàng ba sọc đỏ, tượng trưng cho chính nghĩa quốc gia, độc lập tự do nhân quyền nhân bản...Lá cờ đó đã được hầu hết các tiểu bang Hoa Kỳ công nhận là cờ của người Mỹ gốc Việt tỵ nạn cs. Quốc hội Hoa Kỳ đã công nhận và đặt một ngày trong năm là ngày Nhân Quyền cho VN. Đừng nghe tuyên truyền bịp bợm của cs và tay sai hoặc những trí thức tay mơ, nằm vùng, trí vận nói lá cờ vàng chỉ là dĩ vãng, là hoài niệm. Dân miền Nam đã mắc mưu cs qua bọn thành phần thứ ba / MTGPMN. Chúng cũng có lá cờ riêng. Khi cs chiếm được miền Nam, lá cờ MTGPMN có còn không?

Gần 50 năm thống nhất đất nước, cs không làm gì gọi là phục vụ cho dân cho nước, trái lại chỉ tàn phá, bán nước cho ngoại bang, đàn áp hành hạ bóc lột dân, cướp nhà cướp đất, vợ vét cho đầy túi tham, mặc cho dân tình đói khổ, đã làm cho đất nước tụt hậu về đủ mọi mặt. Chúng đã để lại cho đất nước biết bao nhiêu di hại về văn hóa, giáo dục, tôn giáo, đạo đức với dối trá, lừa lọc, gian manh, vô cảm... không biết bao giờ mới rửa cho sạch. Nhìn đất nước thì thấy quá là bi quan. Có người thất vọng thờ dài chẳng bao giờ cs bị sụp đổ. Nhưng ý nghĩ đó hoàn toàn sai lầm. Nhìn lịch sử Việt Nam từ ngày lập quốc cho đến nay, dân tộc ta dù gặp biết bao gian nguy vẫn không bao giờ chịu thua. Bị nhà Hán tấn chiếm Quảng Đông, Quảng Tây và Vân Nam, dân ta phải xuôi nam lập thành nước Việt Nam. Đến thời Trịnh-Nguyễn phân tranh dân ta lại Nam tiến lập thành nước Việt Nam hình chữ S từ ải Nam Quan đến mũi Cà Mau. Hơn 1000 năm đô hộ giặc Tàu, 100 đô hộ giặc Tây nhưng chúng ta vẫn giành lại được đất nước, không để mất vào tay ngoại bang. Tại sao bây giờ chúng ta có thể để đất nước rơi vào tay cs và Tàu cộng? Tương lai đất Việt nằm ở tay những người trẻ. Chúng ta có bổn phận giáo dục, hun đúc tinh thần tự hào dân tộc, yêu quê hương của con cháu chúng ta như tinh thần anh hùng Hai Bà Trưng, Lý Thường Kiệt, Trần Hưng Đạo, Lê Lợi, Quang Trung v.v... Nhớ lại những trang sử oai hùng của tổ tiên và dân tộc ta. Có vậy mới hy vọng cứu sống

nước Việt thân yêu của chúng ta thoát ách cs và Tàu cộng. Đừng thất vọng. Do Thái mất nước mấy ngàn năm từ trước kỷ nguyên. Bị nô lệ bởi Ai Cập, rồi bị đày đi Babylone, Perse, Macedona, Syria bao nhiêu trăm năm, sau này lại bị La Mã đô hộ. Nước mất dân phân tán đi khắp thế giới, vậy mà năm 1948, vì tình thân yêu nước và đoàn kết dân tộc, Do Thái chỉ với nửa triệu người đã lập lại một quốc gia lấy tên là Israel, ngày nay là một quốc gia văn minh hùng mạnh nổi tiếng trên thế giới. Người Do Thái đã muôn người như một cùng một lòng yêu quê hương, đoàn kết đồng bào, giữ vững mọi tập tục dân tộc. Việt Nam chúng ta với hơn 2 triệu người trên khắp thế giới với những đức tính cần cù, chăm chỉ, thông minh và tình tự dân tộc, yêu quê hương...chắc chắn phải lấy lại được quê hương khỏi tay cs. Có lật đổ được cs mới có thể đánh đuổi được Tàu cộng trở về Tàu.

ĐÔI LỜI KẾT

Lịch sử Việt Nam có một hướng đi rõ rệt: Nam tiến. Phía Bắc là cường địch, phía Nam là con đường thoát hiểm. Bền bờ hy vọng mở ra ở phương Nam. Sự sống còn của Việt Nam tùy thuộc vào phương Nam. Còn đường Nam tiến, Việt Nam còn tồn tại.

Ngày 30-4-1975, chúng ta bị dồn xống tận cùng phương Nam. Hết đất đi chúng ta đã lao vào đại dương. Từ đó Việt Nam thoát xác. Nam tiến trở thành siêu tiến: Chúng ta vượt biển để tiến ra thế giới. Trong khoảng 10 năm, hơn 2 triệu người Việt Nam đã vượt đại dương tràn vào thế giới. Đến nay thế hệ thứ hai thứ ba sinh sôi nảy nở khá nhiều. Đây là thành phần nòng cốt cho một Việt Nam ngày mai tươi sáng. Một nước Việt Nam khác đang thành hình trong lòng thế giới.

Di dân mở nước vốn là truyền thống của con cháu Lạc Hồng.

Vận mệnh của Việt Nam đã ra khỏi Việt Nam. Tương lai của Việt Nam không mở ra ở Việt Nam, nhưng sẽ mở ra trên toàn thế giới. Rời bỏ quê hương với hai bàn tay trắng, nhưng chỉ hơn 10 năm trời, sức sống của dân tộc ta đã làm cho người dân địa phương phải kính phục từ chính trị, văn hóa, xã hội đến thương mại, khoa học. Chúng ta có một tài sản vô cùng quý báu là khối chuyên viên kỹ thuật gồm đủ mọi ngành nghề, nhân biến động lịch sử đã được đào luyện trong những đại học lừng danh trên thế giới trong một thời gian kỷ lục mà từ xưa tới nay chưa một quốc gia chậm tiến nào có được kể cả Nhật Bản. Tài nguyên có, khả năng có, chỉ còn cần một Tấm Lòng Cương Quyết thế tất đất nước sẽ thoát khỏi ách cộng sản độc tài, Tàu cộng sẽ phải rời khỏi quê hương chúng ta, đất nước sẽ giàu mạnh, dân tộc sẽ phú cường hạnh phúc. Sự sống còn của quê hương Việt Nam tùy thuộc hoàn toàn vào sự lớn mạnh của phần siêu quốc gia Việt Nam này.

Mượn đất người sống đời mình,
Mượn sức người làm việc mình,
Mượn thế người thăng tiến mình.

Đó là con đường siêu tiến của Việt Nam hải ngoại.

Siêu tiến để thực hiện vận mệnh Việt Nam bằng những phương tiện của thế giới. Siêu tiến để chuyển hóa tài lực của thế giới thành tài lực của Việt Nam. Siêu tiến để khai thông những hưng thịnh của thế giới chảy đổ về quê hương mình khi mà bon cs ở Bắc Bộ Phủ bị tiêu diệt.

Những người Việt Nam trên thế giới liên kết với nhau hoàn thành cuộc siêu tiến này: NHANH, quê hương sẽ thoát ách cs độc tài, thăng tiến nhanh; CHẬM quê hương sẽ thăng tiến chậm. Nhưng trên hết và trước nhất, chúng ta phải liên kết với nhau để bảo vệ và thăng tiến chính cuộc đời ta ngay lúc này trong cộng đồng thế giới. Lúc đó cs làm sao mà tồn tại được. Tàu Cộng làm sao có thể tiếp tục đô hộ đất nước chúng ta được.

Phải kiên cường tranh đấu đánh đổ cs để đất nước có độc lập tự do, người dân được ấm no hạnh phúc, có đầy đủ tự do, dân chủ và nhân quyền.

Hãy nhớ ngày 30-4 là ngày Quốc Hận.

BS Nguyễn Tiến Cảnh
Fleming Island, Florida
April 12, 2016



Ngày 30 tháng tư, 1975, quân cộng sản miền Bắc tiến vào Saigon và chiếm toàn bộ Miền Nam! 41 năm đã trôi qua, nhưng những diễn tiến quân sự, chính trị và xã hội dồn dập xảy ra trước sau ngày lịch sử đó hẳn chưa lu mờ trong trí nhớ nhân dân Miền Nam.

Việc mất Miền Nam vào tay cộng sản, phần lớn được qui trách nhiệm cho Mỹ đã không giữ lời hứa tiếp tục viện trợ kinh tế và quân dụng trên căn bản một đổi một. Thực tế là năm 1975, Mỹ đã ngưng viện trợ cả kinh tế lẫn quân dụng. Trên chiến trường, trước sức tấn công của Việt cộng, nhiều quân nhân đã cầm cự tới viên đạn cuối cùng. Máy bay, chiến xa yểm trợ cho bộ binh không được sử dụng vì hết nhiên liệu! Thực chất Hiệp Định Ba Lê, ký ngày 27 tháng Giêng năm 1973, dưới danh hiệu chấm dứt chiến tranh là để Mỹ rút quân khỏi VN, mặc cho VNCH đương đầu với quân cộng sản tiếp tục mở rộng chiến cuộc.

Nhưng trách người nên nghĩ tới ta. Xã hội Việt Nam từ sau chính biến tháng 10 năm 1963, do nhóm tướng lãnh chủ mưu (1) là một xã hội hỗn loạn, biểu tình liên miên khắp nơi; một xã hội phân

hóa trầm trọng, cơ quan lãnh đạo cấu kết phe đảng, tranh giành quyền lực cả trong quân đội lẫn dân sự.

Nước Mỹ hay bất cứ nước nào khi yểm trợ cho một quốc gia khác, họ có những tính toán riêng, lợi cho quốc gia họ. Muốn được vậy, họ phải tìm cách đưa những người họ để tạo ảnh hưởng nắm vai trò quan trọng, thực hiện kế hoạch của họ. Về phía bọn cộng sản Hà nội, thì ai cũng đã nhìn thấy bộ mặt thật của chúng: đó là bọn lừa bịp, lưu manh cướp của toàn dân để làm giàu, khủng bố giết người để duy trì quyền lực; chúng là bọn phản quốc, bán đảo bán đất cho Tàu để lấy ưu thế quân sự. Họa mất nước, họa dân Việt làm nô lệ cho Tàu chẳng còn là điều phải nghi ngờ nữa!

Bài học đắt giá với kết quả bi thảm đó, chắc hẳn khiến chúng ta, những người có lương tri, còn chút tình tự quê hương, với lòng quan hoài tới nỗi thống khổ của đồng bào trong nước, phải suy nghĩ.

Tôi không tin dân Việt hèn, mặc cho thế sự xoay vần. Nếu tổ tiên chúng ta hèn, thì chẳng có nước Việt Nam. Trong tiến trình giữ nước, lịch sử Việt Nam đã ghi bao chiến công oanh liệt chống kẻ thù bắc phương: từ Bà Trưng, qua Ngô Quyền, Trần Hưng Đạo, Lê Lợi,..., tới Quang Trung. Thời chúng ta có những tướng lãnh được Mỹ mua chuộc thực hiện đường lối của họ, có người lãnh đạo nhu nhược, bỏ bôn phận lái con thuyền Quốc gia trước sóng cả, phong ba; nhưng cũng còn bao nhiêu vị Tướng và quân nhân các cấp giữ từng tấc đất trước sức mạnh của quân thù, để rồi khi đất nước mất, họ đã kiêu hùng đi vào lòng đất Mẹ!

Kinh nghiệm cho thấy sức mạnh của một dân tộc không thể nhờ vào người ngoài, nước ngoài. Và lại nhờ người thì phải lụy người, chẳng ai cho mà không có điều kiện. Sức mạnh của quốc gia là sự kết hợp những bàn tay, những trái tim cùng khối óc thuộc mọi tầng lớp, mọi lứa tuổi của con dân nước đó. Xã hội nào, thời nào cũng có những kẻ vì lợi ích riêng, bỏ tình dân tộc, quên bôn phận làm người, nhưng đại đa số vẫn bám chặt lấy mảnh đất cha ông để lại, làm nguồn sinh sống và nguồn hạnh phúc.

Nay nước Mỹ đang liên lạc với bọn lãnh đạo Việt cộng. Chính phủ Mỹ làm vì quyền lợi nước Mỹ, bọn lãnh đạo VC làm là bảo vệ quyền lợi của chúng, tuyệt nhiên không phải vì nhân dân Việt Nam. Chúng ta hãy dùng trí óc để suy xét, chẳng nên tin những gì họ nói. Bài học 30 tháng tư, 1975 nói rõ điều đó.

Trở về khung cảnh của Hội Y Nha Dược Florida, tôi mừng là chúng ta đã thể hiện tinh thần kết hợp. Các bạn trẻ của thế hệ mới, với tài năng và nhiệt huyết, đã tiếp tay không những điều hành hội, nhưng còn nói vòng tay lãnh trách nhiệm sinh hoạt cộng đồng. Tôi xin được bày tỏ lòng ngưỡng mộ tới các bạn.

Chúng ta hãy xiết chặt tay nhau, hòa nhập khối óc và trái tim với những người có thiện chí trong cộng đồng người Việt ty nạn trên toàn thế giới, cùng nhau hỗ trợ cuộc tranh đấu trong nước.

Gió đã thổi, lửa cách mạng sẽ bùng cháy quét sạch quân bán nước, kẻ xâm lược. Ngày vinh quang của tổ quốc Việt Nam ắt hẳn chẳng còn xa.

BS Hoàng Cầm

(1) TT Ngô Đình Diệm và em Ông đã bị giết, chấm dứt nền Đệ Nhất Cộng Hòa. Người Mỹ đã đứng sau chính biến này.

Bút ký 30-4-1975

BS Nguyễn Đức An

I-

Vì vài lý do khác nhau, tôi không ra khỏi Quận Tân Châu (Châu Đốc) khi bộ đội giải phóng tràn vào Quận. Đứng từ trên lầu hai bệnh viện, nhìn ngược về phía Tây, chúng tôi mục kích đoàn quân ô hợp (được gọi là Quân đội Nhân Dân Cách Mạng) lết đệt theo nhau vào tiếp thu cơ sở Quận, trong đó có Trung Khu Y tế Tân Châu (Bệnh Viện Liên quận Nông Thôn Tân Châu - Hồng Ngự, 100 giường, tôi là Giám đốc BV Dân-Quân Phối hợp).

Đoàn quân, gồm đa số là thanh thiếu niên, ốm yếu, đi đứng lộn xộn, trong bộ quân phục bèo nhèo màu lá mạ và chiếc mũ tai bèo nhà quê, đặc biệt của họ. Chúng tôi nhìn nhau thở dài chán nản: quân đội VNCH anh hùng đã thất thủ trước một đám con nít kia sao? Đã tan hàng, rã ngũ trước một đối thủ không cân xứng vậy sao? Nguồn cơ nào đã đưa đến hậu vận chua cay, nhục nhã này? Chúng tôi không có thời giờ than thân trách phận lâu, và rất mau chóng, gọn ghẽ tất cả anh em chúng tôi đã bằng cách này hay cách khác, theo nhau Vô Hợp (Vô tù) từ ngày 2 tháng 5 năm 1975.

II-

Khuya 2 tháng 5-1975, tôi bị động cửa dựng dậy, đèn pin chiếu lóa hai mắt. Khi định thần nhìn rõ, thì thấy mình bị bao vây tứ phía trong phòng ngủ bởi công an, bộ đội. Một tên bạn đồ dân sự, cầm tờ giấy đọc "Lệnh bắt giam của Ủy Ban Quân Quản Tỉnh Long Châu Tiền" cho phạm nhân Nguyễn Đức An nghe và còng tay, bịt mắt, lôi xuống xe bít bùng, chở đi ngay. Xe chạy chậm trên lộ làng lồi lõm, và cuối cùng ngưng. Phạm nhân bị đẩy ra khỏi xe nhốt vào xà lim, được mở khóa tay, nhưng phải vô còng sắt, giữ nguyên con 24/24 giờ, trừ khi đi làm vệ sinh cá nhân buổi sáng.

Buổi sáng hôm đó, khi mới tỏ mặt người, thì chúng tôi dờ khóc dờ cười lúc nhận ra các bạn đồng tù khác, chẳng đâu xa lạ, toàn Phe Ta không à: Mr. Sáu Thả (tên thật là Nguyễn Văn Chơi, chủ cây

xăng, đại lý dầu hỏa duy nhất của Quận Tân Châu, giàu có, tốt bụng và rất tối dạ khi nhận chức Vụ Chủ tịch Đảng Dân Chủ Quận, do Phó Quận Hành Chánh Nguyễn Đại Thành bán cái cho, sau một bữa nhậu hàng chục ly Whiskey 100%).

Tên là Nguyễn Văn Chơi, có nick-name là Thả (con thứ sáu) nên Sáu Thả là tay chơi thứ thiệt, khiến Chị Sáu Lệ Quân điên đầu thường trực. Nhưng khi Sáu Thả chơi bạo tới mức nhận làm Chủ tịch Đảng Dân Chủ của BS Trần Minh Tùng, thì Chị Sáu Lệ Quân cho là hết thuốc chữa rồi.

Khi được cai tù cho xếp hàng một ra ngoài làm vệ sinh cá nhân thì Sáu Thả lết lại gần An, cười nhe răng vàng răng bạc ra phán một câu thật là vô duyên: "Ê! chú mày bác sĩ đô đây chi vậy, ta mới gặp nhau bữa kia mà"...Đúng là An mới thăm Sáu Thả tối 1 tháng 5-1975, khi nghe loáng thoáng tin sẽ có một vụ bắt vô tù tổng thể.

An háy Sáu Thả và nhả nhó trả lời:

- Cách mạng qui tội tôi là gián điệp, làm tay sai cho CIA Mỹ, được gài lại để chống phá nhà nước.

Sáu Thả cười ré lên:

- Trời đất quỷ thần ơi, Chú mà mà làm CIA thì quả là tội CIA hết người rồi. Tin ta đi, Cách Mạng có con mắt khóm (mắt trái thom) sẽ nhận ra, và sẽ thả chú mày về, chóng thôi.

Ngoài Sáu Thả, An còn nhận ra Trung úy Thiệu, rất nhiều nhân viên hành chánh Ty, Chi, Sở, Xã, Ấp, Có Nợ Máu với nhân dân.

III-

Sau hơn tuần lễ vô hợp và vô công, họ kêu tên An lên làm việc (hỏi cung) với Cháp Pháp trại. Trong phần kê khai lý lịch 3 đời, họ chú tâm vào "thành tích" chống phá Cách Mạng của An qua vụ làm sĩ quan Quân Y, được CIA Mỹ kết nạp, bỏ tiền cho đi bồi dưỡng tại Nhật, Đài Loan, Thái Lan...

Sự thực, An đã khai rõ chẳng cần giấu giếm gì cả : 1-Tất cả nam sinh viên Y, Nha, Dược khi tốt nghiệp 100% phải thi hành nghĩa vụ quân sự, trở thành chuyên viên y tế trong Quân Lực VNCH. An cũng thế.

Năm 1972, nhờ nhiều may mắn An được Bộ Quốc Phòng, Giáo Dục đồng ý cho đi du học tự túc ở Úc, với vài điều kiện. Tuy nhiên, vào thời điểm năm 1972, bộ Y Tế cần nhiều chuyên viên để cho Kế Hoạch Y Tế Về Làng, một chương trình qui mô nằm trong chiến thuật tranh thủ nhân tâm một khi có Vụ Tổng Tuyển Cử sau Hiệp Định Paris. An được gọi về Saigon bổ túc về Kế Hoạch Hóa Gia Đình, gửi đi quan sát tại Nhật, Đài Loan, Thái Lan về mạng lưới Y Tế Nông Thôn.

AMA đã yểm trợ tài chánh cho kế hoạch này (khoảng 17 đô/1 ngày). Có lẽ đây là lý do họ gán cho An cái tội làm việc với XIA Mỹ, được đi ra ngoài huấn luyện, trở về nằm vùng...

Ngoài ra, về phần chuyên môn, An còn được huấn luyện tiếp về Y Tế Công Cộng, nhờ rằng lung tung vì cấp Quận cho tới 30-4-1975, chúng ta không có Nha sĩ.

Cũng trong kế hoạch sửa soạn màn Đấu Tranh Chính Trị, chiếm đất giành dân, Chính Phủ Trần thiện Khiêm mở ra 3 khóa Dẫn Thân tại Vũng Tàu để trang bị thêm kiến thức chính trị cho tất cả các Chủ nhiệm sở toàn Miền Nam. An lại là người duy nhất thuộc Ty Y Tế tỉnh Châu Đốc ra Vũng Tàu dự Khóa Dẫn Thân II, có Thủ Tướng Trần thiện Khiêm tới khai mạc và chỉ thị trong Lễ Khai Giảng. Cố Đại Tá Nguyễn tử Đóa, từ Hòa Đàm Ba Lê về thuyết trình cả quyết VNCH thắng to tới nơi. Tại đây, tham dự viên, ngoài các đề tài chính trị, họ còn phải học lớp cứu thương căn bản và cơ bản thao diễn không súng. Dĩ nhiên, là chuyên viên Y tế, An phải đảm trách môn cấp cứu cho Khóa Học. Và đặc biệt hơn nữa, An còn là chuyên viên cơ bản thao diễn vì có thành tích đã tham dự 3 khóa quân sự căn bản khi còn là Sinh Viên Quân Y: 1 tại Biệt Khu Thủ Đô, rồi Quân sự Hè 3 tháng Thủ Đức, 3 tháng Võ Bị Đà Lạt, tới mức An có thể tháo ráp súng Đại Liên 30, cũng nhờ vào toan tính của Ông Nguyễn Y sĩ Trung tá Hoàng Văn Đức, Chỉ Huy trưởng Quân Y, muốn SVQY phải Đa Hiệu như SQVB Đà Lạt.

Y Tế Về Làng do Đảng Trưởng Trần Minh Tùng vào Kế Hoạch và xuống sinh hoạt tới cấp Vùng, là một chương trình có ý nghĩa và nên làm từ 1954 kia. Các toán Y Tế Về Làng từ Khu, tới Quận đều hăng say, vui vẻ đi về các Làng Xã đôi khi không an ninh, để phục vụ đồng bào ruột thịt với phương tiện rất thiếu thốn về dụng cụ, thuốc men và nhân sự cũng như về phí tổn cho Toán. Cá nhân tôi phải nhờ anh em địa phương đi ngoại giao lẻ với Xã, Ấp nơi công tác để lo phần ăn uống cho Toán khi được khi không; lúc đói lúc no; nhưng đa phần tôi phải bỏ tiền túi ra để anh em không bị đói, khát khi đi công tác hàng ngày dài, mệt nhọc và có khi bị VC bắn chết tốt dễ dàng vì KHÔNG có quận trưởng nào để ý tới việc Toán Y Tế đi Về Làng trong lãnh thổ trách nhiệm của họ. Đây là một chuyện Dài Nhân Dân Tự Vệ, mà tôi sẽ có dịp kể lại hậu quả vị sau.

Các Khóa Dẫn Thân I, II và III của Thủ tướng Trần thiện Khiêm hoàn toàn Vô Bỏ, Tồn Kém và Quá Trễ. Bởi vì, những quan to súng dài, hạm lớn hạm nhỏ cùng khắp KHÔNG đi học Khóa Dẫn Thân; ngược lại những công chức cấp nhỏ như tôi đã bị đẩy đi thế chỗ, trong khi chúng tôi cần có mặt tại Bệnh Viện hoặc trong đoàn Công Tác Y tế Về Làng.

Chúng ta đã thua VC, không đứng nổi trên hai bàn chân, đến nỗi Mỹ phải bỏ, thì nên Tự Trách Minh, đừng đổ tội cho người Mỹ. Mỹ không muốn thua ở VN, nhưng họ đã thua và mất mặt với Thế giới.

Trong nhà tù Đồn Ông Suốt, Xã Long Sơn, Quận Tân Châu, tôi đã hằng đêm vắt tay lên trán suy nghĩ về kết luận trên. Và cho tới hôm nay, tôi vẫn tin đây là Sự Thật.

Sau 30-4-1975, chuyên viên Y Tế Nguyễn Đức An Vô Hợp, ngủ còng 2 chân, sáng ra lao động khổ sai và khơi khơi bị tròng vào cổ bản án XIA Mỹ, đã nhìn thấy nguyên con các Ban trị sự Phật Giáo Hoa

Hào vào tù chung; cùng với một số tù tào lao như trộm vặt, gái điếm...

30-4-1975, một Ngày Dài Nhất, Buồn Nhất, Ấm Đạm Nhất trong những trang sử Bì Hùng của Nước VN. Tôi không bao giờ quên được.

BS Nguyễn Đức An
Florida 4-2-2016

CÁO PHÓ

Gia đình chúng tôi vô cùng đau buồn báo tin đến thân bằng quyến thuộc và bạn hữu

Chồng, Cha và Ông của chúng tôi là



Giáo Sư NGUYỄN TƯ MÔ

Pháp Danh Nhật Tri

Nguyên Giáo Sư Phụ Tá Khoa Trường Trường Đại Học Nha-Y Khoa Sài Gòn

Thành viên sáng lập Ủy Ban Vận Động Thành Lập và Phát Triển khu vực Little Saigon tại Quận Cam

Sinh ngày mùng 3 tháng 4 năm Nhâm Tuất (1922) tại Bắc Ninh, Việt Nam

Đã mãn phần ngày 3 tháng 4 năm 2016, nhằm ngày 26 tháng 2 năm Bính Thân tại Santa Ana, Hoa Kỳ, hưởng thọ 95 tuổi

Linh cữu quản tại **Peek Funeral Home, Phòng số 1**

7801 Bolsa Avenue, Westminster, CA 92683

Tưởng Niệm

Giáo Sư Nguyễn Tư Mô

NS Đình Tổ Nhà

Tôi thật bàng hoàng khi nghe tin Giáo sư Nguyễn Tư Mô đã đột ngột qua đời ngày 3 tháng 4, 2016. Mới được coi DVD buổi họp mặt tất niên vừa qua của Nha Sĩ Saigon, tôi còn thấy giáo sư lên phát biểu với nét mặt vui vẻ, lời lẽ mạch lạc.

Trong trường Đại học Nha khoa Saigon trước đây, Giáo sư Mô là trưởng Bộ môn Chữa Răng. Ngoài tài năng về chuyên môn, Thầy là người cẩn mẫn, tính tình điềm đạm, nói năng nhỏ nhẹ, ngay cả khi sinh viên làm thầy không vừa ý. Luôn tôn trọng qui tắc làm việc, thầy đòi hỏi tất cả mọi người làm việc trong tinh thần đó.

Sau khi tốt nghiệp, tôi trúng tuyển vào ban giảng huấn và làm việc trong bộ môn của thầy. Ai nói dạy học thì làm ít giờ hơn những ngành khác, riêng tôi

thấy chẳng ít chút nào. Ngoài giờ giảng lý thuyết, tôi phải có mặt để hướng dẫn sinh viên tất cả các buổi chiều trong tuần, thêm vào sáng thứ bảy nữa. Sinh viên luôn phải nghiêm túc, y phục tươm tất, dụng cụ gọn gàng, ngăn nắp. Không ai dám tới trễ, về sớm; vì thầy luôn có mặt trước mọi người, và là người về sau chót. Chắc chắn, lúc đó sinh viên chẳng thích gì khi thực tập trong bộ môn này.

Sau biến cố 30 tháng tư, những người ra đi dầu có vất vả, nhưng chắc cũng đỡ khổ hơn nhóm chúng tôi còn kẹt lại. Rồi thầy Mô vượt biên không thoát, thầy Nguyễn Huy Tiếp vĩnh viễn ra đi; ôi bao chuyện buồn dồn dập xảy tới, khiến mọi người cùng ngỡ ngác!

Cuối cùng, may mắn thay, gia đình thầy Mô cũng vượt thoát khỏi chế độ cộng sản, sau gia đình chúng tôi ít tháng. Thật mừng biết bao khi chúng tôi liên lạc được với gia đình thầy.

Rồi Hội Nha sĩ VN tại Cali (CAVAD) ra đời. Đồng nghiệp Nguyễn Văn Quỳnh đã tổ chức thành công buổi Đại hội đầu tiên, với sự hiện diện của các Thầy, từng là nòng cốt của trường Đại học Nha Khoa Saigon: giáo sư Nguyễn Văn Thơ, khoa trưởng, giáo sư Lê Trọng Phong, phó khoa trưởng, và giáo sư Nguyễn Tư Mô, phụ tá khoa trưởng.

Hội không qui tụ được nhiều, một phần vì sĩ số nha khoa không đông như y sĩ, phần nữa các nha sĩ vượt biên ở rải rác khắp nơi trên thế giới. Tuy anh Quỳnh, cùng một số các bạn, đã lo tổ chức những buổi họp kế tiếp; nhưng vì ai cũng bận bịu với công việc, nên ngày càng khó tìm người ra điều hành Hội.

Đồng nghiệp Từ Ngọc Nữ, hiện cư ngụ tại Canada, nảy ra ý kiến lập nhóm Nha Sĩ Saigon (NSS). Mục đích của nhóm chỉ cốt để kết hợp hết cả các nha sĩ xuất thân từ Đại học Nha khoa Saigon, không bầu bán, không niên liễm, mà cốt giữ mỗi giây liên lạc, và họp mặt mỗi khi có điều kiện. Ý kiến này được mọi người nồng nhiệt hưởng ứng. Từ đó, số gia nhập nhóm ngày càng đông. Nhờ điện thư, Nha Sĩ Saigon từ Âu, Úc, Á, và Mỹ châu đã liên lạc thường xuyên với nhau. Những buổi họp mặt được thành hình, thường là ở Cali; và đồng nghiệp Nguyễn Xuân Thế, cư ngụ tại đây, luôn xung phong làm trưởng ban tổ chức. Cám ơn anh Quỳnh, anh Thế đã bỏ nhiều công sức, cho chúng tôi có những dịp gặp nhau trong tình đồng hương ấm cúng, và tình đồng nghiệp mặn nồng.

Thời gian qua mau, các Thầy tuổi đời thêm nặng, lần lượt từ già cõi trần: Giáo sư Tuất, Giáo sư Thơ, Giáo sư Phong. Cao tuổi, các Thầy ra đi là lẽ bình thường, nhưng cũng lưu lại trong lòng mỗi môn sinh nỗi cảm hoài, tiếc thương. Người đàn anh lớn tuổi nhất còn lại của chúng tôi là Giáo sư Mô. Không một lần vắng mặt trong những buổi hội ngộ, Thầy thường nhắc lại những chuyện vui của trường xưa. Đám học trò cũ quây quần quanh Thầy, chuyện trò, chụp hình kỷ niệm, tưởng như sống lại những ngày vui nơi trường cũ.

Hình ảnh ghi lại lần cuối chúng tôi gặp GS Mô tháng 9-2015



Anh chị Mô ngồi giữa, một bên là trưởng nam, một bên là trưởng nữ (đồng nghiệp của tôi); đứng ở phía sau là một trai, hai gái và một dâu (đứng cạnh anh Cầm)



Người đứng với tôi là cô gái út.

Vì ở xa, tôi không có mặt trong mọi buổi hội ngộ, nhưng mỗi khi có dịp sang Cali, tôi thường tới thăm gia đình thầy. Lớn hơn tôi cả một con giáp, Giáo sư Mô vẫn xưng hô, và cư xử với tôi đúng như tình huynh muội. Mỗi khi gặp bà Mô, chị em chúng tôi vui vẻ hàn huyên, các con giáo sư Mô, gọi tôi tiếng "Cô Nhân" thật thân thương. Tháng 9 năm vừa qua, đến thăm Thầy, tôi đã được chuyện trò lâu với cả gia đình. Tôi nhắc lại lời một đồng nghiệp trẻ: "Hồi đi học, em oán thầy Mô và cô lắm, vì hai người khó quá. Sang đây, khi thi lấy bằng tương đương, môn thầy Mô và cô dạy, em qua một cách dễ dàng, thì em hết oán rồi". Chuyện này cũng làm cả nhà cười vui.

Nhân chuyện vui, tôi hỏi: "Hồi này anh còn hay xoa không?" Trưởng nữ của thầy, Nguyễn Tư Mai, cũng là đồng nghiệp của tôi, nhanh nhẩu trả lời: "Mỗi tuần, Bố cháu vẫn phát lương hai lần". Ở tuổi 94 mà cụ còn "phát lương" được như vậy, thật là quý! Sau đó, vợ chồng tôi đi ăn phở với gia đình thầy, rồi chuyện trò, rồi chụp hình lưu niệm..... Ngờ đâu đó lại là lần chót gặp thầy.

Nghe hung tít, tôi vội điện thoại hỏi thăm, được biết thầy không đau bệnh gì. Sau khi gia đình họp mặt ăn trưa, mừng sinh nhật thầy, thầy còn có ý định đi dự buổi ra mắt sách, do cựu môn sinh Lý Văn Quý tổ chức. Thấy mệt, thầy đi nằm nghỉ; đo nhiệt độ thấy cao, các con gọi xe cấp cứu, xe chưa kịp tới nơi thì thầy đã nhẹ nhàng ra đi rồi.

Gia đình từ nay vắng bóng người chồng, người cha, người ông thân yêu; nhóm Nha Sĩ Saigon không còn được nghe lời nhắn nhủ của vị Thầy kính mến, và cộng đồng người Việt mất đi một nhân sĩ luôn nặng lòng với quê hương.

Ai ai đều thương tiếc Thầy, thâm tâm lại cầu mong được phước như Thầy: hưởng Đại Thọ và ra đi thật Nhẹ Nhàng, Thanh Thản.

NS Đình Tố Nhân
Florida, Tháng 4, 2016

đến từ đâu, đi về đâu



Ta đến từ đâu, đi về đâu
Ai hóa kiếp ta trên địa cầu
Hành tinh này trông xa đẹp đẽ
Lại gần, nhân loại chém giết nhau

Ta đến từ đâu, đi về đâu
Kiếp người ngắn ngủi ghé địa cầu
Ôi sao loài người còn ngu muội
Ta đành chứng kiến cảnh thương đau

Ta đến từ đâu, đi về đâu
Mênh mông vũ trụ ngập tinh cầu
Ai biết nơi nào không sóng gió
Ta sẽ ghé qua sống kiếp sau

Ta đến từ đâu, đi về đâu
Đêm đêm ngắm nghĩa đám tinh cầu
Bàn tay nào tạo ra nhân loại
Kiến thức, tầm nhìn chẳng tới đâu!

KD
Florida, đầu xuân 2016



Vài dòng tâm sự trong tháng 4 đen

DS Nguyễn Minh Ngọc

Hôm trước BS Trần Mạnh Tung có đề nghị tôi viết một bài về 30 tháng 4 cho bản tin này. Tôi nghĩ chắc mình không có thời gian vì công việc cứ dồn dập. Nhưng hôm nay bạn của tôi email khoe hình của con trai 4 tuổi học trường tiểu học ở California trong dịp lễ gì đó mà học sinh Việt Nam mặc áo dài. Cậu bé mặc áo dài xanh đội khăn đóng trông rất dễ thương, trong tay cầm lá cờ ... đỏ sao vàng nhỏ nhỏ.

Tôi vội vàng gọi lại thì được biết lá cờ đó là do một phụ huynh người Mỹ trong Ban tổ chức lớp đem vô đưa cho cậu bé. Mỗi quốc gia có một lá cờ riêng, và họ googled online và in ra lá cờ đỏ sao vàng cho Việt Nam. Tôi hỏi bạn tôi sao không nói cho họ biết đó không phải là cờ VNCH, sao không dạy cho con mình biết cờ VN ra sao ... Cô ấy chỉ nói sang năm cô ấy sẽ đem theo cờ vàng ba sọc đỏ, và không ấy này gì về chuyện con mình cầm lá cờ đó có ý nghĩa tai hại như thế nào, chuyện người Mỹ không biết gì về lá cờ ba sọc đỏ của mình mà chỉ biết đến lá cờ đỏ sao vàng của Cộng Sản mà thôi. Có người còn nói làm sao mà thay đổi chương trình dạy được trong khi sách giáo khoa được áp đặt từ trên xuống.

Một trường hợp tương tự xảy ra ở Chamber of Commerce trước đây. Tôi không nhớ rõ đích xác sự việc xảy ra ở đâu và trong sự kiện nào. Chỉ biết là Ban Tổ chức đã treo cờ đỏ sao vàng chung với những lá cờ quốc tế trong buổi lễ ở City Hall và lên cả Facebook. Có một người trong cộng đồng chúng ta đã gửi email cho Chamber of Commerce về chuyện đó, nhưng lại dùng những lời lẽ gay gắt khiến trách thay vì những lời lẽ ôn hoà để cho họ biết đó không phải là cờ của VNCH chúng ta. Họ cho biết là họ thật sự không biết cờ của Việt Nam ra sao. Cờ đỏ sao vàng là do họ googled mà ra. Lần sau họ sẽ dùng cờ vàng ba sọc đỏ.

Tôi cũng được biết nhiều trường tiểu học ở Mỹ dạy học sinh về Hồ Chí Minh. Tôi chưa đọc qua nên không biết họ dạy gì trong đó. Một người quen kể tôi nghe có một lần cháu của bà ta hỏi : "Ngoại có biết Hồ Chí Minh là ai không?" Bà ta giật mình vì làm sao đưa bé 7 tuổi biết được. Đứa cháu nói sách giáo khoa trong trường có dạy về Hồ Chí Minh. Bà nói "HCM" là người xấu". Đứa cháu lại nói "Sách nói HCM là người yêu nước". Bà bảo cháu không nên tin vào những điều sách đó nói.

Điều tôi muốn nói đây là đa số chúng ta, những người bỏ nước ra đi để tìm tự do năm 75 hay những năm sau đó bằng đường bộ, đường biển bất chấp hiểm nguy sau biến cố 30 tháng 4 năm 1975, kể cả con cái của những người HO, đi bảo lãnh bằng máy bay đã không nhớ để dạy con cháu chúng ta những gì đã xảy ra cho đất nước dân tộc mình 41 năm về trước. Rất nhiều người trong chúng ta vì cơm áo thuở đầu đã không có giờ nghĩ đến việc đó, cho đến khi thành công về sự nghiệp công danh nơi xứ người, lại cố tình quên đi hay không muốn nhắc đến dĩ vãng dân tộc. Tôi đã từng nghe nhiều người nói "Chuyện xưa rồi nhắc mãi làm gì", hay là "Tôi không muốn con tôi dính dáng đến chính trị" ... Họ cho con cái họ học những trường nổi tiếng, dạy cung cách của thượng lưu, và không bao giờ nói với con họ về tiểu sử nguồn gốc của mình, tại sao mình lại ở Mỹ, Úc hay Canada ... Như vậy nếu một ngày nào đó con cái chúng ta làm đường lạc lối thì trách nhiệm thuộc về chúng ta mà thôi.

Tôi không phải là người đầu tiên nói về chuyện này, nhưng hôm nay, nhìn email cậu bé trai 4 tuổi có ông nội là trung tá hải quân VNCH qua Mỹ năm 1975, Ba là kỹ sư, Mẹ là nha sĩ, cầm lá cờ đỏ sao vàng như một VC con. Tội nghiệp đứa bé có biết gì, mà Mẹ của nó gửi email đi khoe cùng là con mình mặc áo dài khăn đóng dễ thương.

41 năm ở xứ người, dân tỵ nạn Việt Nam đã thành công về mọi mặt khiến dân bản xứ phải nể phục và các sắc dân khác phải ganh tỵ. Tuy nhiên, có một điều chúng ta không thành công, nếu không nói là thất bại trong việc dạy dỗ con cháu hiểu về nguồn gốc của mình tại sao chúng ta không ở Việt Nam mà lưu lạc đến xứ người, gia đình tan nát ra sao, phải có tinh thần bất hợp tác với chính quyền trong nước, hiểu ra lá cờ của mình như thế nào ... Tôi chứng kiến một người em nói với chị của mình, người đã hy sinh vượt biển tìm tự do và bảo lãnh cả gia đình sang Mỹ, là "đồ vọng ngoại". Thử hỏi còn gì đau hơn nữa. Có người lại nói "Chuyện xưa như trái đất mà nhắc hoài", "Thù chi dai dử vậy" ...

Trong khi đó, sách giáo khoa tại các trường tiểu học Mỹ dạy về Hồ Chí Minh, cờ đỏ sao vàng hiện diện nhiều nơi mà không bị phản đối, con cái của cán bộ tham những đi rửa tiền ở hải ngoại. Họ mua nhà, mua xe đắt tiền trả CASH. Ca sĩ văn công trình diễn công khai và được chúng ta khen thưởng.... Ở quê nhà thì đất đai đã dâng cho Trung Cộng, môn lịch sử bị xoá bỏ. Bên này chúng ta kiếm thêm thu nhập bằng cách cho con của cán bộ cộng sản cao cấp share nhà, share phòng, mua bằng sang hay download free để các trung tâm băng nhạc hết đất sống phải trôi đầu về VN hay hợp tác với chính quyền trong nước để tồn tại.

Tôi thấy thật đau lòng. Ở hải ngoại này, nếu dùng mực đỏ để tượng trưng cho người của CSVN thì khá nhiều do chiến lược xâm nhập hải ngoại để xoá hận thù của CS và chính sách nhập tịch dễ dãi của Hoa Kỳ. Nếu chúng ta cũng hời hợt, dễ dãi và cả tin thì sẽ bị nhuộm đỏ hời nào không hay. Như

vậy khi thế hệ cha ông của chúng ta ở hải ngoại mất đi, không còn ai nhớ và biết chuyện gì đã xảy ra cho miền Nam VN vào ngày 30 tháng 4 nữa.

Xin nói thêm là tôi không "quơ đũa cả nắm". Có nhiều gia đình và bạn trẻ ở hải ngoại cũng hiểu và nhớ nguồn nhớ cội đã làm rất nhiều việc để đóng góp vào việc duy trì truyền thống văn hoá Việt Nam nơi xứ người, dạy con cháu biết lá cờ nào là của mình, biết ai đúng, ai sai, ai tốt ai xấu. Mong rằng những bậc tiền bối chịu khó hướng dẫn lớp trẻ, và lớp trẻ chúng ta, ngoài chuyện dạy nhân cách cho các con, nên nói chuyện với con cái chúng ta về nguồn cội của mình. Bởi vì âu đó cũng là một phần quan trọng của nhân cách. Một người tài giỏi nhưng không biết cội biết nguồn thì không thể gọi là toàn diện. Xin đừng nghĩ đó là "NHỒI SỌ" hay là "BRAIN WASH". Đây cũng không phải là chính trị gì cả, mà chỉ là sự giải thích. Con cái chúng ta thông minh lắm, nói một hiểu hai ba, nhưng nếu không nói thì chúng không hiểu đâu quý vị.

Còn nữa, những người dân Mỹ cần sự giáo dục của chúng ta về sự phân biệt giữa hai lá cờ và sự thật lịch sử của cuộc chiến tranh Việt Nam. Bản thân tôi đây cũng không biết nhiều, nhưng ít nhất, tôi sẽ lên tiếng với thầy cô giáo, cha mẹ học sinh, hiệu trưởng, cả Bộ Giáo dục nữa về việc đem vô sách giáo khoa những thông tin không đúng làm lợi cho Cộng sản và bôi nhọ chúng ta. Người Mỹ cũng thông minh lắm. Nói ít hiểu nhiều, mà không nói thì không hiểu đâu quý vị ạ!

Gởi đến quý vị vài dòng tâm sự trong tháng 4 đến.

DS Nguyễn Minh Ngọc



giọt buồn của Mẹ quê hương

Quê hương ơi, khóc muện màng,
Khi tàn chiến trận, trên ngàn đạn bom.
Mưa nguồn, suối lệ góp gom,
Rửa đồng máu đỏ, hố bom, bờ hào,
Rửa nương nhuộm đỏ máu đào,
Mang rừng xương trắng, nghẹn ngào về khơi.
Mẹ buồn, xây lại đất trời,
Hố bom mẹ lấp, cho ngời lúa tươi,
Cây cành nghiêng ngã, rễ rời,
Mẹ phơi trong nắng của trời xuân sang.
Nụ mầm e ấp, bàng hoàng,
Ruộng vườn lại thắm, lúa vàng sợi đẹn.
Đồng hoang đậm chất khai hoang,

Cháy mùa lửa đạn, rộn ràng hồi sinh.
Hoa rừng sương tắm bình minh,
Mừng đồng lúa mới, vịnh tình núi sông.
Sóng vui đùa cá trên giòng,
Mang tình hải sản theo giòng phù sa.
Việt Nam lòng mẹ bao la,
Dựng nương dâu sắn, sơn hà, quê hương,
Quên đàn con thiếu cương thường,
Xéo dầy quê mẹ, thiếu đường nghĩa nhân.

Thiên nhiên hàn gắn bao lần,
Người sao quên được thế nhân oan hồn.
Thuyền ghe trên sóng dập dồn,
Người còn, người mất, mồ chôn biển đời.
Bốn phương, cửa bể, góc trời,
Người Nam di tản, xứ người náu nương.
Vạn người vẫn số đường trường,
Vượt biên nguy khốn, xác vương truông dài.
Bao nhiêu thảm trạng đọa đày,
Cao xanh rồi cũng chau mày tang thương.
Lời nào xoa dịu đau thương,
Đoạn trường, tan tác, niềm thương đau dài.
Triệu người chẳng có ngày mai,
Triệu lòng mang nỗi đắng cay lià đời.
Giòng đời muôn sự đổi dời,
Việt Nam quê mẹ nghẹn lời xót xa.

Rừng thiêng, nước độc, sương sa,
Quê nhà là một bao la nông trường,
Buộc chân chiến sĩ bại thương,
Sa cơ vì bởi nơi đường nghĩa nhân.
Trừng giam tạo bởi người thân,
Cùng giòng máu đỏ, cùng chân giống nòi.
Rừng sâu, vực thẳm, non đoài,
Ai người lỡ bước, ai người vong thân?
Sử xanh đầm máu bao lần,
Vì anh quên nghĩa, quên ân đất trời.
Vì anh khói lửa ngập trời,
Nhuốc nhơ gia phá của giòng anh linh.
Vì anh xóa bỏ ân tình,
Gia đình anh diệt, quê mình chẳng nương.
Vì anh máu đầm quê hương,
Mộ dầy thanh sử, buồn vương giống nòi !

MOTHERLAND'S TRACKS OF TEARS (English Version)

Ô, homeland, beloved homeland,
In benevolent nature, with sufficient time,
Your torrents of tears, your rivers of grief,
Will cleanse our lands of flesh and blood,
Carrying our mountains of bones to the forgiving
Pacific Ocean.
Your carved bomb craters will fill with fertile soil,
On which golden stalks of rice and corn will grow.
Your upheaved trees will sink roots in the deep,
On their branches once darkened from debris,
Tender sprouts will stretch in the summery heat.

Your revived farmlands will bear crops and harvests.

On your woodlands burned from the fires of heated battles,

*Scorched and bare from "agent orange",
Forests will recover their lush.*

On meadows, mounts and valleys, flowers will rejoice in the breeze.

Your waves will guide fish to shores,

Your silts will bring nurturing treasures from the deep.

Ô, mother nature, you will heal the insults, forgive the hurts,

Brought on with maleficent streaks from your wayward children,

Whose souls have forgotten, and your greatness, and their gratitude !

However,

For those frail boats bobbling on all waves and waters in inclement weathers,

For this nation scattered from seas to mounts, from cities to wilderness, of the world four corners,

A tenth of its people never found a resting place, Their last sufferings stretched on inhospitable sea corals,

On thick brush, in infested swamps of hostile foreign woods,

Who would be there to embrace them, console them,

What miracles would soothe their losses, mourn their departures,

Soften sobs of the heart, wounds of the spirit, scars of the soul,

In mounting numbers,

In hundreds of thousands of counts ?

All the same,

On this whole country, now an immense forced labor camp,

*Sprouting with prisons for political "re-education",
Born from hate and revenge,*

Built by brotherly enemy,

How to forget, lest to forgive,

The arenas of tortures, slow deaths, forlorn entombments,

In forsaken wilderness, in nature darkness,

Existing in the thousands,

With thousands of souls in the missing,

*Culminating in a longest night of a fratricidal, par-
ricidal war !*

PLEURE, Ô PAYS NATAL ! (Version Française)

Pleure, Ô, pays natal, terre de nos demeures !

Sur nature bienveillante, en temps suffisant,

Tes torrents de larmes, tes fleuves de pleurs,

Laveront nos sols d'ossements, de chair et de sang,

Transportant nos monts de squelettes vers magnanimes océans.

Tes cratères de bombes se rempliraient

De sol fécond où repousseraient maïs et riz.

Tes arbres déracinées reprendraient souches dans effluves de pluie et de rosée.

Sur leurs branches autrefois noircies de débris, Tendres pousses s'étireraient dans la chaleur des saisons d'été.

Tes champs reverdiraient, produisant récoltes et moissons.

Sur sols brûlés par "agent orange" et feux de batailles, forêts renaîtraient.

Prairies des vallées et monts, de floraisons profuses se recouvriraient.

Tes vagues vers terre ferme guideraient crustacées et poissons,

Ramenant trésors des eaux profondes avec leurs riches alluvions.

La nature se guérirait et oublierait insultes et méfaits,

De ses enfants à cœurs ingrats, à âmes dépourvues d'intégrité !

Cependant,

Sur ces esquifs flottant, en temps inclements, sur toutes vagues et ondes,

Sur cette nation dispersée, sur terre, sur mer, aux quatre coins du monde,

Une dixième de laquelle n'avait jamais eu terre d'enterrement,

Leurs derniers lieux de souffrances parmi coraux inhospitaliers,

Ou dans taillis épais, marécages infestés des forêts étrangers,

Quels miracles pourraient jamais consoler pertes et déchirements,

Sanglots de cœur, plaies d'esprit, cicatrices d'âme, en nombre montant,

En centaines de milliers de compte existant !

En même temps,

*Sur prisons de "ré-éducation" politique, sur bag-
nes de labeur forcée,*

De haine née, de représailles imposées sur le pays entier,

Quelle magnanimité pourrait jamais effacer rancoeur, amertume, acrimonie,

Ces marques de sang et de fer dans l'histoire d'un peuple illustre de jadis !

Comment oublier, encore moins pardonner,

Ces spectacles de tortures infligées, de morts lentes, de tombes esseulées,

Dans nature désolée, dans contrées oubliées,

En milliers de nombre existant,

En milliers d'âmes manquant,

Culminant en une longue nuit de guerre fratricide et parricide !

Huỳnh Anh Trần-Schroeder



**Bài phát biểu
của
Khoa học gia
Dương Nguyệt Ánh
nhân ngày Quốc Hận**

Ánh xin trân trọng kính chào tất cả quý vị.

Trước hết, Ánh xin chân thành cảm tạ ông Lê Văn Trang, BS Chủ tịch Đào Bá Ngọc và Ban Chấp Hành Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Vùng Montreal đã có nhã ý mời Ánh đến đây để gặp gỡ và thưa chuyện với quý vị. Và quan trọng hơn hết, Ánh xin cảm ơn sự hiện diện của tất cả quý vị hôm nay, nhất là những quý vị ở xa đã phải lái xe nhiều giờ để đến đây. Chưa sang đến Montreal mà từ mấy tuần trước Ánh đã nhận được nhiều điện thư chào đón ân cần, Ánh xin nhân dịp này trân trọng ghi nhận và tri ân những thịnh tình này, và biết là Ánh sẽ còn phải cố gắng thật nhiều nữa thì mới xứng đáng.

Kính thưa quý vị,

Đây là lần đầu tiên mà Ánh tham dự lễ Giỗ Tổ và Quốc Hận được tổ chức chung vào cùng một ngày, và cái buồn lần này cũng vì thế mà thấm thía hơn so với mọi năm. Vì Ngày Giỗ Tổ là để nhớ ơn dựng nước và mở mang bờ cõi của tiền nhân, mà ngày nay nước thì đang mất dần vào tay Trung Cộng, tài nguyên VN thì đang bị cho không hay sang nhượng với giá rẻ mạt. Thế hệ hậu sinh như chúng ta thì ngậm ngùi với lễ Quốc Hận, còn những đứa con bất hiếu như Đảng CSVN thì đang mặc sức phung phí và làm băng hoại hết gia tài của mẹ VN.

Bốn mươi năm trước, khi ngồi trên chiếc phi cơ trực thăng bay ra biển Đông trong buổi sáng cuối cùng, dù chưa đủ lớn để hiểu thấu hết cái tai họa to lớn sắp đổ xuống đầu người dân miền Nam nói riêng và cả tổ quốc VN nói chung, nhưng Ánh cũng đã đủ lớn để biết lần ra đi này sẽ là vĩnh biệt. Vĩnh biệt 15 năm tuổi thơ tự do và bình yên của Ánh trong vòng tay bao bọc của chiến sĩ VNCH, và vĩnh biệt VNCH. Cái cảm giác đau đớn nhất lần đầu tiên trong đời là khi đứng nhìn tàu Hải Quân của mình hạ lá cờ của VNCH xuống và thay thế bằng cờ Hoa Kỳ để được phép cập bến Phi Luật Tân, rồi khóc vì biết mình từ đây là một người vô tổ quốc, rồi lo sợ cho những người còn ở lại, những người đang cố thoát mà không thoát được, thương nhất là những chiến sĩ của mình còn đang cố chiến đấu đến viên đạn sau cùng và thương binh của mình đang còn trong các Quân Y Viện. Ánh tự hỏi số phận của họ rồi ra sao, ai lo cho họ, và cho vợ con họ.

Bây giờ thì tất cả chúng ta đều biết chuyện gì đã xảy ra cho những người ở lại. Quân dân miền Nam đã phải chịu đựng một cuộc trả thù tàn bạo nhất, man rợ nhất trong lịch sử dân tộc bởi chính những

người đồng chủng, những người từng rêu rao với cả thế giới là họ chiến đấu để giải phóng cho miền Nam. Còn nhớ những ngày sau 30/4/75 Đảng đã tuyên bố là "Chỉ Có Đế Quốc Mỹ là kẻ chiến bại. Toàn thể nhân dân VN, kể cả những viên chức, binh sĩ miền Nam, đều là những người chiến thắng...", và "nhân dân miền Bắc chúng tôi, và đồng bào ruột thịt miền Nam sẽ cùng nhau xây dựng một đất nước Việt Nam hùng mạnh..." "Đã có nhiều người tưởng rằng Đảng muốn thật tâm "Hòa Hợp Hòa Giải" mà không hiểu rằng đây chỉ là thủ đoạn của Đảng để lừa cho các nạn nhân ngoan ngoãn hợp tác và không kháng cự nữa. Sau đó trong số "những đồng bào ruột thịt miền Nam" đã có cả trăm ngàn người bị xử tử ngay lập tức. Mấy triệu người đi tù và trong số đó hơn trăm ngàn người đã chết trong những nhà tù khổ sai được mệnh danh là trại cải tạo. Lớp không phải đi tù thì bị bóc lột vơ vét đến tận cùng xương tuỷ qua hàng loạt chiến dịch đổi tiền và những trò gian manh khác của chính quyền để cướp tài sản của dân, rồi nhà tan cửa nát, gia đình ly tán, rồi bị đẩy đi cái gọi là vùng kinh tế mới, cũng là nơi vùi thây của hàng trăm ngàn người dân vô tội khác.

Còn quân dân miền Bắc thì sao? Ban đầu họ ngỡ ngàng trước sự trù phú của miền Nam, trước những dấu vết rất hiển nhiên của một nền tự do dân chủ dù chỉ mới được xây dựng trong 20 năm. Một thí dụ là cái tài sản đáng kể về văn chương, thi ca, âm nhạc, nghệ thuật của miền Nam. Từ ngỡ ngàng họ đi đến tức giận vì nhận ra mình bị lừa, vì đã tin lời Đảng hy sinh xương máu để giải phóng một miền Nam không cần và không muốn giải phóng chút nào. Tệ hại hơn nữa là khi họ hiểu ra rằng họ đã hy sinh xương máu để ăn cướp miền Nam cho Đảng thì đúng hơn. Và sau khi ăn cướp được rồi, Đảng chia nhau hết và trở thành giai cấp tư bản Đỏ để phung phí tài nguyên quốc gia và hưởng thụ. Còn những con người ngày trước công lưng hy sinh cho Đảng đi ăn cướp thì nghèo vẫn hoàn nghèo, khổ vẫn hoàn khổ, rồi vẫn chung số phận Dân Oan bị cướp đất cướp ruộng y như dân miền Nam. Bề bàng nhất là những kẻ phản bội VNCH, đã từng ăn cơm quốc gia thờ ma cộng sản hoặc hăng hái đi theo cái gọi là Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Họ tưởng rằng sẽ được Đảng đền ơn trọng hậu, nhưng không ngờ bị Đảng trở mặt phản bội, quyền không được chia mà lợi cũng hụt. Những tấm bằng ban khen, tuyên dương liệt sĩ gì gì chỉ là mớ giấy lộn. Khi họ sáng mắt ra thì đã muộn.

Trong khi các quốc gia Á Châu khác như Nam Hàn, Đài Loan, Singapore, Mã Lai, v.v..., dồn mọi nỗ lực xây dựng đất nước, đã đưa đất nước họ lên hàng phú cường chỉ vồn vẹn trong vài thập niên, thì ngay sau khi chiếm được miền Nam đảng CS đã đưa toàn cõi VN đi thụt lùi lại cả hàng 50 năm. Còn nhớ sau 30/4/75 những tiện nghi của một xã hội tân tiến ở miền Nam như TV, tủ lạnh, điện thoại v.v... biến mất hết. VN là một nước nông nghiệp mà cả nước phải ăn bo bo, khoai sắn độn cơm. Rồi đảng CSVN lại tiếp tục làm tay sai cho CS Liên Xô gây ra thêm

hai cuộc chiến tranh với Campuchia và Trung Cộng, phung phí thêm mấy trăm ngàn sinh mạng thanh niên Việt, tiêu diệt thêm tiềm năng dân tộc. Cũng vì cái chế độ độc ác, man rợ đó mà cả triệu người bỏ nước ra đi bằng cách vượt biên, vượt biển. Theo thống kê của Liên Hiệp Quốc thì có khoảng 900,000 thuyền nhân VN đã đến được bến bờ tự do và họ ước tính rằng cứ mỗi một người thoát được thì có 2 người khác đã bỏ mình trên đường tìm tự do, tức là đã có khoảng gần 2 triệu người thiệt mạng.

Đói nghèo và thất học thường dẫn đến suy đồi đạo đức, khi con người tìm mọi cách để thoát ra cái đói nghèo và sẵn sàng trả bằng những giá đắt nhất, nhất là khi cái giàu sang xa xỉ và vô đạo đức của giai cấp lãnh đạo diễn ra nhan nhản trước mắt. Và cái thành phần phải gánh chịu hậu quả nhiều nhất bao giờ cũng là thành phần ở vào thế yếu nhất, đó là phụ nữ và trẻ em. Trong lịch sử hơn 4000 năm văn hiến của chúng ta, chưa bao giờ có sự kiện hàng lớp phụ nữ và trẻ em VN bị bán ra nước ngoài để làm nô lệ tình dục, hoặc những cảnh nhục nhã ê chề của các thiếu nữ VN khoả thân sấp hàng để cho ngoại kiều lựa như lựa một món hàng. Đó là chuyện của những người dân VN nghèo khổ. Chuyện của giai cấp lãnh đạo giàu có thì sao? Đạo đức của họ còn suy đồi tệ hại hơn. Không có gì xấu hổ, nhục nhã bằng những tấm bằng viết bằng tiếng VN để cảnh cáo không được ăn cắp ở những nước Á Châu có nhiều khách du lịch từ VN. Nếu đã đủ tiền để đi du lịch thì chắc chắn là không đến nỗi đói nghèo mà phải làm liều.

Vì sao mà ra nông nổi này? VN chúng ta đã bao lần bị ngoại bang đô hộ và bóc lột, cả ngàn năm Bắc thuộc tăm tối, cả 80 năm đọa đày dưới tay thực dân Pháp, cả triệu người chết đói vì phát xít Nhật, mà giấy rách vẫn giữ được lề, không bao giờ đi đến sự nhục nhã tột cùng như bây giờ. VN ngày nay là một quốc gia có chủ quyền, với đảng cầm quyền là người VN, mà tại sao VN lại thụt lùi thảm hại về cả vật chất lẫn tinh thần như thế, tại sao phụ nữ VN và trẻ em VN lại bị đẩy vào bước đường cùng như thế, tại sao tình trạng VN lại tồi tệ hơn cả khi bị ngoại bang đô hộ và một trời một vực so với thời VN từng được mệnh danh là Hòn Ngọc Viễn Đông? Câu trả lời là vì trong suốt 40 năm qua chính quyền CS không hề có một nỗ lực nào để xây dựng đất nước, không hề có một quan tâm nào đến phúc lợi của người dân nên mới ra nông nổi này. Họ có thật sự là người VN không mà sao hành xử y như thực dân ngoại bang, chỉ lo vơ vét thật nhiều và thật nhanh mọi tài nguyên quốc gia, bất chấp những mối đại họa đường dài như tàn phá môi sinh, đốn rừng, chặt gỗ quý, tàn phá di tích lịch sử, v.v... Không chăm lo cho dân thì chớ, họ tán tận lương tâm đến nỗi công nhân VN xuất cảnh lao động bị chủ ngoại quốc đánh đập chạy đến cầu cứu mà tòa đại sứ làm ngơ không can thiệp, ngư dân VN bị tàu Trung Cộng hà hiếp ngay trong hải phận VN mà họ không phản ứng.

Và cái tội tày đình nhất của Đảng CSVN ngày nay là vì tham vì hèn mà dâng đất dâng biển cho

Trung Cộng để dựa vào Trung Cộng mà củng cố quyền lực. Ít nhất 720 cây số vuông biên giới VN, kể cả Ải Nam Quan và Thác Bản Giốc và 10,000 cây số vuông biển VN gồm cả quyền khai thác hải sản đã nằm gọn trong tay Trung Cộng mà chúng không hề phải tốn một viên đạn. Chưa kể đến việc cho Trung Cộng khai thác Bauxite ở Tây Nguyên và cho Trung Cộng thuê 300,000 mẫu rừng ở 6 tỉnh miền Bắc 50 năm. Trung Cộng tha hồ di dân và đem quân đội của chúng vào những vùng này đóng chốt sẵn. Sau này nếu có xảy ra chiến tranh Trung-Việt thì địch đã ở sẵn ngay trong lòng ta rồi, lại càng khó mà đánh bật được chúng.

Bán nước, phá hoại tài nguyên quốc gia, dập tắt tinh thần ái quốc và niềm tự hào dân tộc, bóc lột, đàn áp, khủng bố dân. Một chính quyền thực dân đồ, một đảng lãnh đạo bất nhân bất nghĩa như thế là đại họa cho tổ quốc Việt Nam thì người Việt quốc gia hải ngoại không thể nào hợp tác hay hòa hợp hòa giải gì với họ được. Nhân đây, xin một lần nữa nhắc nhở những ai đã, đang hoặc có ý định hợp tác với chính quyền CS, về cái bản chất phản bội, dối trá và lừa lọc của Đảng CSVN. Cả miền Bắc đã bị lừa, đã không thiếu gì những bài viết chữ Đảng của những cựu đảng viên hay cựu cán bộ vì uất ức. Cả miền Nam đã bị lừa khi Đảng giả vờ hòa hợp hòa giải chỉ để dễ bề thẳng tay tàn sát trả thù và dễ dàng lừa cả triệu quân cán chính miền Nam vào nhà tù mà ai cũng tưởng chỉ là đi học tập vài ngày rồi về. Cả Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam đã bị lừa. Đây là những kẻ nai lưng hy sinh xương máu cho Đảng rồi bị Đảng trở mặt phản bội sau khi xong việc. Vậy thì hưởng gì là người Việt hải ngoại, thành phần đã từng bị Đảng nhục mạ vu khống là một lũ ma cô điếm tội phạm nên mới bỏ nước ra đi. Ngày nay Đảng đổi giọng quý quyết gọi chúng ta là những khúc ruột ngàn dặm vì muốn biến chúng ta thành những con bò ngậy thơ để cho Đảng vắt sữa. Đảng hô hào hòa hợp hòa giải để chúng ta tự nguyện làm tay sai không công giúp Đảng thi hành nghị quyết 36. Đảng dựng lên những lãnh tụ đối lập ma đề sau này diễn kịch "VN có đa đảng" hầu che mắt thế giới, để mượn tay những kẻ nhẹ dạ thi hành âm mưu của đảng. Sau khi Đảng xong việc, đạt được mục đích, thì cái bản chất phản bội lừa lọc mới lộ ra và quý vị đó cũng sẽ là những cái vỏ chanh tội nghiệp mà Đảng sẽ không ngần ngại vứt bỏ sau khi vắt hết nước.

Vừa rồi chúng ta đã ôn lại câu chuyện tang thương của những người ở lại và quê hương bỏ lại. Còn chuyện của những người ra đi? Trước hết, xin thành kính đốt nén hương lòng cho những người đã bỏ mình trên đường tìm tự do, những người đã chọn thà chết còn hơn sống mà như chết. Còn chúng ta, từ những người tị nạn thối khờ không nhà và vô tổ quốc năm xưa chúng ta đã trở thành công dân đầy tự tin của những quốc gia tự do dân chủ bậc nhất trên thế giới. Chúng ta đã nhanh chóng khắc phục được những khó khăn kinh tế ban đầu và dựng lên những cộng đồng vững mạnh, những khu thương mại trù phú, các công ty

lớn nhỏ đầy dẫy, do người Việt làm chủ. Chúng ta thành công trong mọi ngành, từ quân sự đến khoa học kỹ thuật, văn chương nghệ thuật, từ Luật Nha Y Dược đến Thẩm Mỹ, Thời trang. Con em chúng ta đang sắp hạng đầu ở mọi cấp lớp, từ mẫu giáo đến đại học. Trong lúc người VN trong nước đi ra ngoại quốc thì tủi hổ vì bị cảnh cáo không được ăn cấp, thì chúng ta, những người Gia Nã Đại gốc Việt, người Úc gốc Việt, người Mỹ gốc Việt, v.v... đi đến đâu cũng được khen phục vì những thành quả và đóng góp không nhỏ cho quê hương mới. Sự kiện này chúng minh hùng hồn rằng nếu những người Việt trong nước có điều kiện và cơ hội như người Việt hải ngoại thì họ cũng sẽ xây dựng được một đời sống no ấm và một quốc gia phú cường. Do đó, chính Đảng CS và bè lũ thực dân Đỏ đang cai trị VN là cái lý do ngăn chặn điều kiện phát triển đất nước và hạnh phúc cho dân tộc VN.

Suốt 40 năm qua người Việt hải ngoại không chỉ lo làm lại cuộc đời trên quê hương mới. Song song với việc đó chúng ta vẫn nêu cao chính nghĩa quốc gia, vẫn tranh đấu không ngừng nghỉ cho 80 triệu đồng bào trong nước, đồng thời gắt gao lên án những tội tày trời của CSVN đối với quốc gia dân tộc. Anh xin được liệt kê một vài thí dụ.

Chẳng hạn như cuối thập niên 70, đa số người tị nạn còn đang chân ướt chân ráo cố hội nhập vào đời sống mới, người thì làm 2, 3 jobs một lúc để dành dụm gửi tiền về VN, người thì học ngày học đêm để bắt kịp bạn đồng lớp, nhưng chúng ta vẫn bỏ giờ làm giờ học để đi biểu tình tranh đấu cho thuyền nhân VN không bị đẩy trở ra biển, tố cáo hải tặc đang giết người cướp của trên biển Đông, và kêu cứu với Cao Ủy Tỵ Nạn Liên Hiệp Quốc. Anh nhớ hồi đó bố mẹ Anh rất khó, muốn xin đi đâu không phải dễ. Vậy mà Anh xin đi tuyệt thực trước tòa Đại Sứ Mã Lai hay vắng nhà cả đêm 30 tháng 4 để làm Đêm Không Ngủ Tưởng Nhớ Quê Hương thì hai cụ cho con gái đi ngay mà không hề thắc mắc.

Một thí dụ nữa là việc tranh đấu cho những cựu tù cộng sản được đến Hoa Kỳ trong chiến dịch nhân đạo mà bên Mỹ vẫn gọi tắt là HO. Người có sáng kiến và có công đầu là bà Khúc Minh Thơ. Nếu không có chiến dịch HO thì con số những người tử chết trong vòng vài năm sau khi được thả sẽ còn cao hơn nữa, vì ở trong tù bị hành hạ đánh đập, bị bắt làm việc khổ sai và đói ăn triền miên thì thể lực hao mòn, nhiều khi lê về được với gia đình nhưng trong người mang cả trăm thứ bệnh.

Một thí dụ nữa là chuyện treo cờ vàng. 40 năm trước đã có nhiều hội đoàn không treo và chào cờ vàng trong các buổi sinh hoạt của người Việt ở hải ngoại, vì họ chủ trương phi chính trị. Chúng ta đã phải mất rất nhiều tâm huyết mới thuyết phục được họ treo và chào cờ vàng. Rồi so với hôm nay không những mình đã thuyết phục được mình mà còn thuyết phục được người. Anh muốn nói đến sự kiện những thành phố và Tiểu Bang Hoa Kỳ có đông người Việt cư ngụ đã lần lượt công nhận cờ vàng là biểu tượng của người Mỹ gốc Việt. Nhờ vậy là cơ

thân yêu của chúng ta đang được tung bay hiên ngang ở khắp hải ngoại mà tòa các tòa Đại Sứ CS không làm gì được. Quả là cộng đồng người Việt quốc gia chúng ta đã tiến được một bước rất dài. Và một trong những người có công đầu trong cuộc vận động kiên quyết này là chị Lữ Anh Thư, một người bạn thân và đồng chí của Anh. Một lát nữa, chị Anh Thư sẽ giúp bổ túc thêm về những thành quả của người trẻ hải ngoại trong 40 năm qua.

Một thành quả quan trọng khác là công tác trả ơn chiến sĩ. Không đâu là không có những nỗ lực gây quỹ giúp thương phế binh và cô nhi quả phụ của tử sĩ VNCH. Cộng đồng nhỏ thì làm nhỏ, cộng đồng lớn thì làm lớn. Ở những nơi đông người Việt sinh sống như California bên Mỹ thì hàng năm vẫn có đại nhạc hội Cám Ơn Anh quy tụ hàng trăm nghệ sĩ trình diễn ngoài trời suốt từ trưa đến tối bán được cả trên 10 ngàn vé và số tiền đóng góp bao giờ cũng lên trên nửa triệu đô la.

Nãy giờ chúng ta đã ôn lại hai câu chuyện, câu chuyện tang thương của những người ở lại và câu chuyện đầy tự hào của những người ra đi. Trong bối cảnh này, câu hỏi lớn nhất là người Việt hải ngoại cần phải làm gì cho tương lai dân tộc. Mà tương lai của một dân tộc thì luôn luôn nằm trong tay những người trẻ. Vậy câu hỏi chính xác hơn là chúng ta cần làm gì để khuyến khích tuổi trẻ hải ngoại tiếp tay với những người trẻ trong nước bảo vệ quê hương và tiếp tục tranh đấu cho tự do nhân quyền. Thật vậy, ngoài việc giúp con em chuẩn bị cho tương lai cá nhân, phụ huynh chúng ta còn cần giúp đào tạo một thế hệ mới cho tương lai dân tộc Việt Nam.

Việc làm này có viên vông không, khi mà VN đang sắp sửa mất nước vào tay Trung Cộng đến nơi rồi. Thừa câu trả lời là không viên vông. Nhìn lại suốt chiều dài lịch sử, VN đã từng bị Tàu đô hộ cả ngàn năm mà hàng mấy mươi thế hệ người VN từ đời này sang đời khác vẫn nuôi dưỡng được lòng ái quốc bền bỉ và ý chí quật cường để cuối cùng dành lại độc lập. Đó là vì cha ông ta đã nỗ lực gìn giữ cái tinh thần dân tộc cho con cháu. Nhờ đó, ta luôn ý thức được mình là người Việt và tự hào mình là người Việt, dù nền văn minh của ta có bị kẻ thống trị cướp nhận là của họ, dù lịch sử của ta có bị bôi xoá hay xuyên tạc, và văn hoá của ta bị pha loãng đi để tiêu diệt niềm tự hào dân tộc của ta và đồng hoá ta thành người Tàu. Soi tấm gương này của cha ông, ngày nào chúng ta còn nỗ lực hun đúc tinh thần dân tộc cho con cháu thì nhất định ta không sợ mất nước, và dẫu có mất thì cũng sẽ dành lại được khi thời cơ thuận tiện.

Nếu câu hỏi là đối với tuổi trẻ VN ở hải ngoại, nỗ lực hun đúc tinh thần dân tộc này có thực tế không khi con em chúng ta sinh ra và lớn lên ở đây, thì xin thưa câu trả lời là khó nhưng không phải không làm được. Lần đầu tiên trong lịch sử, chúng ta đã phải hàng hàng lớp lớp bỏ quê hương ra đi vì không chấp nhận cộng sản. Nhưng chúng ta không phải là dân tộc duy nhất đang trải rộng trong thế giới tự do. Hãy lấy một thí dụ là người Do Thái. Họ đã tha phương

đi khắp nơi mà vẫn không mất hồn Do Thái, và cuối cùng đã làm được cái chuyện không tưởng là vận động cả thế giới cho họ lập quốc. Ngày nay, họ đang lợi dụng vị thế chính trị và kinh tế của họ ở những nước bên ngoài để hỗ trợ đắc lực cho người dân bên trong nước Do Thái được tự do và trường tồn. Nếu người Do Thái làm được thì sao ta không làm được. Nếu thế hệ con em chúng ta trở thành những nhà chính trị kinh tế thương gia chuyên viên lỗi lạc, nắm những cơ phận then chốt trong guồng máy các quốc gia lớn trên thế giới, nhưng luôn giữ được tinh thần VN thì dù sinh ra và lớn lên ở bất cứ đâu, họ vẫn sẽ có những quan tâm tự nhiên cho đất nước và dân tộc VN.

Nhân dịp này Ánh cũng xin bày tỏ mối lo ngại rất lớn không phải của riêng Ánh mà của tất cả chúng ta trước sự phá sản tinh thần VN đang diễn ra trong nước. Chúng ta là một dân tộc với cả một lịch sử kiêu hùng và một nền văn minh phong phú, từ trống đồng cho đến phong tục thờ cúng tổ tiên và những sinh hoạt tự trị nơi làng xã ngay cả dưới thời phong kiến. Ngày nay vì muốn lấy lòng Trung Cộng, nhà nước CS đang lạng lẽ bôi xóa đi những trang sử chống Bắc xâm lấn liệt của ta. Mới năm ngoái, chúng ta chỉ thị bãi bỏ những ngày kỷ niệm quan trọng như kỷ niệm Trưng Vương ở cấp quốc gia mà chỉ cho làm ở địa phương nơi có đền thờ hai bà thôi. Nguy hiểm hơn là luận điệu văn hóa của ta là toàn vay mượn từ Trung Hoa, và tinh thần vọng ngoại, ưa chuộng tất cả những gì của người và chê bai của mình. Chúng ta chắc chắn sẽ mất nước khi chúng ta tự đánh mất đi hồn nước. Còn đất còn biển mà mất văn hóa, mất lịch sử, mất đi tự hào dân tộc, rồi thay vào là tinh thần nô lệ, Hán hoá thì có khác gì đã mất nước rồi. Nếu ta không giữ được quê hương ở trong chúng ta thì làm sao giữ được quê hương bên ngoài?

Trong tình huống này, nhu cầu giáo dục tuổi trẻ VN để huy động niềm tự hào dân tộc trở thành cấp thiết. Bước đầu tiên là dạy cho con em một hiểu biết tường tận và chính xác về lịch sử VN, và những anh hùng, anh thư của dân tộc. Điều khó khăn là phụ huynh chúng ta không có tài liệu sẵn sàng cho mục đích này. Hơn nữa, nếu muốn nhắm vào giới trẻ hải ngoại, chúng ta cần phải soạn thảo những tài liệu này bằng anh ngữ, pháp ngữ v.v... Muốn gây được phong trào học sử trong giới trẻ, chúng ta cần có những bài viết ngắn, gọn để tóm lược những mốc lịch sử quan trọng đồng thời xoáy vào những giai đoạn lịch sử oai hùng nhất và đề cập thật nhiều đến những người trẻ hào hùng VN qua bao thời đại. Khi nói về họ, ta cần nhấn mạnh đến tuổi tác và thân thế của họ, thí dụ như Hoài Văn Hầu Trần Quốc Toản mới 16 tuổi đã tự điều khiển một đạo quân chống giặc Mông Cổ và lập bao chiến công lừng lẫy, Lý Đông A mới 15 tuổi đã theo nhà cách mạng Phan Bội Châu và 22 tuổi đã thành lập và làm tổng thư ký Đại Việt Duy Dân Cách Mệnh Đảng để đấu tranh chống Pháp. Trương Tử Anh thành lập Đại Việt Quốc Dân Đảng lúc chỉ mới 25 tuổi. Nguyễn Thái

Học thành lập Việt Nam Quốc Dân Đảng cũng ở tuổi 25.

Song song với việc dạy sử, chúng ta cần trang bị cho con em những hiểu biết căn bản về văn hóa của người VN, nhất là những văn hóa cổ, đặc thù của ta. Mình phải biết rõ cái gì của mình, nhất là những cái hay, cái đẹp của mình trước khi để ý học hỏi và so sánh với những cái hay cái đẹp của người. Có như vậy mình sẽ có những chọn lựa khôn ngoan để cầu tiến nhưng vẫn giữ được bản sắc và niềm tự hào dân tộc. Có như vậy thì không sợ Hán hoá, sợ mất đi hồn VN. Có như vậy thì mới giữ vững được cái VN bên trong chúng ta để bảo vệ cái VN bên ngoài.

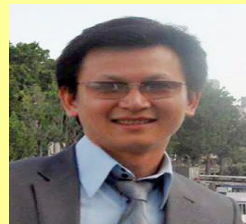
Thế hệ tị nạn và di dân đầu tiên bao giờ cũng phải lo chuyện cơm áo và ổn định đời sống. Nay chúng ta đã xong bước đầu và đã thiết lập được những cộng đồng Việt trú phú ở nhiều quốc gia tân tiến. Con em chúng ta đang sắp hạng đầu ở học đường và đang thăng tiến rất nhanh trong nghề nghiệp. Đây là lúc chúng ta cần thực hiện bước kế tiếp là đẩy mạnh tuổi trẻ VN vào tiến trình khôi phục và phát huy tinh thần dân tộc. Nói một cách khác là sau khi phải bỏ quê hương ra đi nay ta đã hoàn hồn, bây giờ thì ta cần lo đến bước kế tiếp là giữ hồn, nhất là trước tình huống VN hiện nay. Ánh xin trân trọng kêu gọi sự chung sức của những vị học giả, sử gia trong và ngoài nước cho vấn đề cấp thiết này. Chúng ta có rất nhiều hội đoàn đa số cho mục đích ái hữu, tương tế, và từ thiện. Đây là lúc chúng ta cần cho mọc lên như nấm những hội nghiên cứu về sử, về nguồn gốc, văn hóa, và phong tục VN.

Những lời nói sau cùng xin được dành cho những người trẻ VN và xin mượn tựa đề của một tác phẩm của cố văn sĩ Duyên Anh có tên là “Mơ Thành Người Quang Trung”, một trong những anh hùng chống Bắc xâm vĩ đại nhất của lịch sử VN. Vâng, tất cả chúng ta xin hãy mơ thành người Quang Trung,

và xin hãy là người Quang Trung.

Dương Nguyệt Ánh





Tuổi Trẻ Việt Nam hãy đoàn kết lại!

Tôi là Huỳnh Ngọc Thiên Trường, sinh ngày 22 tháng 12 năm 1981. Hiện tôi sống và làm việc tại TP.HCM. Trước đây, vào năm 2004, tôi từng tốt nghiệp cao đẳng trường Đại học Công nghiệp TP.HCM. Năm 2006, tôi bắt đầu sự nghiệp từ vị trí công việc của một nhân viên chăm sóc khách hàng cho Viettel, rồi sau đó là phụ trách công việc chào mừng khách hàng mới bằng việc Welcome Letter, hỗ trợ Manager quản lý công việc của Tổng đài tại Teleperformance – TP.HCM. Từ năm 2007, tôi là phó phòng nhân sự của Công ty cổ phần Truyền thông Kim Cương. Hiện tôi đang kinh doanh bất động sản tại Phúc Đức Group, đồng thời chuyên bán điện thoại di động và dụng cụ công nghệ nói chung.

Hôm nay, tôi xin chia sẻ những suy nghĩ thật lòng của mình trước thực tế xã hội mà các bạn đang sống:

Là người Việt Nam, bạn có suy nghĩ gì về hiện tình đất nước? Tôi thuộc thế hệ sinh ra sau chiến tranh, lòng tôi thật sự biết ơn vì sự hy sinh của những thế hệ cha anh đi trước, cho tôi có cuộc sống hòa bình ngày hôm nay. Tôi cảm phục lý tưởng độc lập dân tộc mà các thế hệ cha anh đã chiến đấu để giành được, nhưng tôi cũng rất đau xót khi thấy những lý tưởng ấy đang bị chính quyền ngày hôm nay phản bội.

Đất nước ta đã thống nhất gần 40 năm, vậy mà đến nay nền kinh tế vẫn nghèo nàn, lạc hậu; đời sống của từng người, từng nhà đang đối mặt với nhiều khó khăn chồng chất; đời sống xã hội bất ổn, suy thoái đạo đức, rồi tai nạn giao thông, ô nhiễm môi trường, thực phẩm giả, độc hại của Trung cộng gây bệnh ung thư làm số lượng người chết trong nước hằng năm cao nhất thế giới...

Địp Tết đến xuân về, xã hội càng bất ổn với nạn trộm cướp, hỏa hoạn, nghèo đói, tai nạn giao thông... Chỉ cần mở truyền hình ra xem, các bạn sẽ thấy những vụ án tham nhũng, quan chức tha hóa, biến chất, công an đánh người,... Và còn biết bao thực tế chua chát đang bị báo chí của nhà nước bưng bít đưa tin, che đậy hoặc định hướng theo kiểu “ngu dân” để dễ bề cai trị? Thử hỏi có xã hội nào “tươi đẹp” như xã hội chủ nghĩa mà chúng ta đang xây dựng không? Thật đáng mỉa mai!

Thực trạng xã hội đầy đau xót đó có nguyên nhân từ đâu? Có phải do chúng ta không có trí tuệ, do chúng ta lười biếng, hay do chúng ta không có ý chí vươn lên? Hay là do nước ta thiếu tài nguyên, hay do chúng ta không được bạn bè quốc tế ủng hộ, giúp đỡ chúng ta phát triển? Không phải! Chúng ta có trí tuệ, có sức khỏe, có tuổi trẻ, hoài bão, nhưng dù bạn có cố gắng học hành và làm việc cật lực thế

nào thì bạn cũng không bao giờ thoát khỏi thân phận đói nghèo nhục nhã, vì số tiền thuế mà các bạn phải đóng quá nhiều, vì nền kinh tế này đang được điều hành bởi những kẻ tham lam, dốt nát.

Bạn có biết rằng, mỗi năm Việt Nam được nhận biết bao tiền viện trợ của quốc tế, rất nhiều dự án do nước ngoài tài trợ,... nhưng những khoản tiền khổng lồ này đều rơi vào túi tham vô đáy của bọn quan chức tham nhũng. (Ngay cả tôi là người làm kinh doanh trong những năm qua, tôi không ngạc nhiên gì về những thủ đoạn ăn bẩn của các cơ quan nhà nước và nhất là bọn công an phường Tân Quý, CA quận Tân Phú và CA quận 3, chưa kể cả CA quận 1, CA TP.HCM!).

Chắc các bạn cũng đã nhận thấy rõ, cho đến nay thì cả Đảng csViệt Nam và Nhà nước CHXHCNVN hiện nay đã hiện nguyên hình là một bọn cướp. Dân oan khắp nơi cùng quần đàn đố về Hà Nội và TP.HCM biểu tình, vì bản thân và gia đình họ bị cướp trắng hết đất đai, nhà cửa, nhưng tất cả hành động biểu tình ôn hòa của họ đều bị đám công an côn đồ đàn áp thẳng tay. Người dân làm lưng lam lũ cực khổ để đóng thuế nuôi bọn công an, để rồi đến lượt chúng ra tay giết chính chúng ta một cách tàn nhẫn, dã man như vậy hay sao?

Trong hoàn cảnh đó, chỉ có một cách để vươn lên, đó là tuổi trẻ của chúng ta phải dũng cảm đấu tranh, đòi đa nguyên, đa đảng, thực hiện dân chủ hóa xã hội, thì mới hy vọng có một tương lai mới, một mùa Xuân mới đúng nghĩa cho cả dân tộc.

Bản thân tôi rất xúc động với Cuộc biểu tình ngày 01 tháng 01 năm 2014 tại Sài Gòn. Bất chấp đàn áp, cuộc biểu tình đứng vào ngày đầu năm mới tại Sài Gòn như một tiếng pháo nổ vang trời báo hiệu một năm đầy sôi động và nhiều biến cố đối với cuộc đấu tranh đòi tự do, dân chủ, nhân quyền cho toàn dân Việt Nam.

Đừng thụ động chờ đợi các thế hệ cha anh tiếp tục đấu tranh cho chúng ta nữa! Họ đã phải hy sinh, mất mát quá nhiều rồi! Giờ đến lượt tuổi trẻ của chúng ta phải gánh vác trách nhiệm trước dân tộc, trước tương lai của chính chúng ta và các thế hệ con em chúng ta!

Cuối cùng, mong các bạn hãy cùng nhau phổ biến thông điệp này trên các phương tiện truyền thông, facebook và các mạng xã hội. Hãy gửi luôn cho các đồng chí công an mà các bạn biết, hy vọng thông điệp của chúng ta có thể cảm hóa được họ, từ đó dần đưa đất nước thoát khỏi chế độ độc tài công an trị, vững bước đi lên!

Tôi công khai tên tuổi, địa chỉ, vì tôi không hèn, không sợ! Tại sao các bạn lại sợ?

Có gì chưa rõ, xin các bạn liên hệ :

Huỳnh Ngọc Thiên Trường

0979 22 02 12 hoặc (08) 2200 2243

huynhtruong@phucduc.com.vn

hoặc thientruong0808@gmail.com

20/13 Tân Quý, P.Tân Quý, quận Tân Phú, TP.HCM

Hoặc địa chỉ công ty Phúc Đức Group của tôi: 240
Võ Văn Tần, phường 5, quận 3, TP.HCM
phucduc.batdongsan@gmail.com

TUỔI TRẺ VN HÃY ĐOÀN KẾT LẠI ĐỂ ĐÁU TRANH VỚI BẠO QUYỀN CỘNG SẢN!



Nguyễn Việt Dũng, thanh niên mặc quân phục VNCH, bị 12 tháng tù vì tội Gây rối trật tự công cộng dự kiến sẽ được trả tự do sau khi mãn hạn tù hôm 12/4.

Tuy nhiên, một số người đi đón ông tại trại giam cho biết ông "chưa được thả" và "vào hỏi trại giam thì họ nói ngày mai mới được thả".

Trao đổi với BBC, luật sư Võ An Đôn, một trong số các luật sư nhận bào chữa cho ông Nguyễn Việt Dũng, nói: "Hôm nay theo quy định thì anh Dũng đã thi hành đủ án tù rồi, nhưng không hiểu vì sao hôm nay anh Dũng vẫn chưa được ra khỏi nhà tù."

"Vụ này rất được quan tâm và theo tôi việc làm của anh Dũng không vi phạm pháp luật. Ngày 12/4/2015, anh Dũng tham gia cùng với người dân ở Hà Nội phản đối việc chặt cây xanh. Việc này không có liên quan gì đến gây rối trật tự công cộng. Nhưng anh Dũng bị truy tố vào tội này thì tôi thấy rất bất bình, nên tôi đã tham gia bào chữa cho anh Dũng."

'Vấn đề chính trị'

"Dư luận không đồng tình với bản án của anh Dũng vì hành vi của anh Dũng không cấu thành tội gây rối trật tự công cộng như bản án của tòa án nhân dân thành phố Hà Nội quy kết."

Luật sư Đôn cũng nhận định việc ông Nguyễn Việt Dũng bị tù "là vấn đề chính trị", vì "hôm đó có hơn 100 người tuần hành bảo vệ cây xanh, nhưng chỉ có anh Dũng bị bắt".

Ông Nguyễn Việt Dũng sinh năm 1986 trong một gia đình nông dân nghèo ở thôn Trần Phú, xã Hậu Thành, huyện Yên Thành, tỉnh Nghệ An.

Khi còn là học sinh trường Trung học Phổ thông Bắc Yên Thành, Nghệ An, ông Dũng từng tham gia

cuộc thi Đường lên đỉnh Olympia năm 2003 - 2004 và đạt giải nhất cuộc thi tháng.

Sau đó ông trở thành sinh viên khoa Công nghệ thông tin, Đại học Bách Khoa Hà Nội nhưng bị đuổi học vào cuối năm 2006 do "lợi dụng biểu tình chống Trung Quốc để tuyên truyền, đả kích, bôi xấu chế độ".

Ngày 2/4/2015 Nguyễn Việt Dũng thành lập Đảng Cộng Hòa và Hội những người yêu quân lực Việt Nam Cộng Hòa.

Ông tham gia tuần hành bảo vệ cây xanh quanh hồ Hoàn Kiếm hôm 12/4 và bị bắt.

Nguyễn Việt Dũng: Bộ quân phục VNCH đã đẩy tôi vào tù

Đăng ngày 13.04.2016 - 5:34pm

GNsP (13.04.2016) – "Đúng là họ bắt tôi vì bộ đồ hơn là hành động tôi đi biểu tình bảo vệ cây xanh ở Hà Nội, nhưng tôi không bao giờ hối hận điều này mà còn tự hào về điều đó nữa".

Cựu TNLT Nguyễn Việt Dũng quả quyết như vậy với GNsP ngay sau khi anh vừa được trả tự do vào sáng ngày 13.04.2016, tại trại giam số 2 – Hà Nội, sau 12 tháng bị cầm tù với tội danh "gây rối trật tự công cộng" theo Điều 245 BLHS.

Bộ đồ mà Nguyễn Việt Dũng đã mặc để tham gia tuần hành bảo vệ cây xanh ở Hà Nội vào tháng 4.2015 có in biểu tượng Quân lực Việt Nam Cộng Hòa, chính điều đó đã "đẩy" Cựu Tù Nhân Lương Tâm (TNLT) trẻ tuổi đầy hoài bão này vào tù. "Đây là bộ đồ mình được tặng và mình yêu mến". Anh Dũng nhấn mạnh.

Lý giải vì sao Nguyễn Việt Dũng tự hào khi mặc quân phục VNCH, anh Dũng nói: "Mình cảm nhận thể chế VNCH là một thể chế tốt đẹp, đã từng có dân chủ do đó mình đang đấu tranh để đòi lại các quyền này cho người dân VN. Trước đây mình có xem rất nhiều tư liệu về chế độ VNCH không giống như những gì mình đã bị nhồi sọ và cộng sản che giấu sự thật rất nhiều."

Điểm nổi bật của Việt Dũng sau khi ra khỏi trại giam là anh mặc chiếc áo trắng, bên ngực trái có biểu tượng cờ vàng ba sọc đỏ là lá cờ của thể chế VNCH, trên cánh tay trái của anh xăm chữ "sát cộng" in hoa.

Tù nhân chính trị Nguyễn Việt Dũng mãn án và ra khỏi tù vào ngày 13 tháng Tư và về nhà cha mẹ ở huyện Yên Thành, tỉnh Nghệ An.

Anh bị bắt khi vừa tham gia cuộc tuần hành chống chặt cây xanh tại Hà Nội với nhiều người khác vào ngày 12 tháng 4 năm ngoái. Và trong khi đi tuần hành anh mặc chiếc áo có quốc huy Việt Nam Cộng Hòa cũng như dòng chữ tiếng Anh trên mặt lưng với nghĩa 'Chính quyền phải sợ dân, chứ người dân không cần sợ chính quyền'.

Khi "án tại hồ sơ"

Sau khi về đến nhà vào tối ngày 13 tháng tư, anh Nguyễn Viết Dũng dành cho Đài Á Châu Tự Do một cuộc phỏng vấn. Trước hết anh thông tin cho biết một số điều liên quan hai phiên xử sơ và phúc thẩm đối với anh diễn ra tại Hà Nội:

Một điều rất là buồn cười ở chỗ là mình cứ nói mà thư ký phiên tòa lại không ghi những gì mình nói. Ở phiên sơ thẩm, khi mà tôi đứng ra đấu tranh là tôi có phản ánh về chế độ ăn uống của anh em như “cơm lẫn đất, rau lẫn cỏ”, bị cắt xén...thì làm anh em chúng tôi đủ sức khỏe. Rõ ràng mình có nói nhưng câu đấy trước phiên tòa mà họ không hề “nửa điểm” để ý đến lời nói của mình. Tôi nhớ hôm xét xử sơ thẩm thì chủ tọa phiên tòa là Trần Thị Thúy Hồng nói với thư ký phiên tòa rằng hãy ghi vào biên bản tòa án là bị cáo Nguyễn Viết Dũng không hề nói gì, không hề lên tiếng. Thế là hoàn toàn sai. Họ đã bóp méo sự thật.

Chuyện đó cũng đã xảy ra trong phiên tòa phúc thẩm. Rõ ràng mình đứng ra tự bào chữa cho mình như thế là hoàn toàn đúng đắn. Mình bào chữa theo phương pháp vô tội như thế. Và mình vô tội thật. Thế mà họ lại ghi là chuyển biến về tư tưởng thì không hiểu là như thế nào.

Thật ra trước đó tôi cũng đã được gặp đại diện bên kiểm sát, cũng như đại diện của tòa án. Lúc đấy tôi còn nhớ là tôi vẫn còn bị giam giữ tại trại tạm giam số 1, công an TP Hà Nội (nói cách khác là trại tù Hỏa Lò). Sau ngày xử sơ thẩm thì họ có đến gặp tôi và họ cũng gần như là đã “lật bài ngựa”. Họ còn nói rằng anh hãy yên tâm là bên ban nội chính trung ương sẽ đảm bảo cho các phiên xét xử phúc thẩm sắp tới của anh sẽ diễn ra một cách công bằng hơn và vô tư hơn dành cho anh.

Tôi nghĩ rằng một khi “án tại hồ sơ” như thế thì phiên tòa diễn ra như thế nào thì thật ra chỉ là hình thức vì “án tại hồ sơ” mất rồi chứ không phải án tại phiên tòa.

Chỉ tại chiếc áo?

Gia Minh: Cũng có những ý kiến khác nhau của những người biết vấn đề thì họ nói rằng là tại sao Nguyễn Viết Dũng lại mặc những cái áo có logo của một chính thể mà bây giờ không còn ở Việt Nam nữa?

Nguyễn Viết Dũng: Nói về chiếc áo mà hôm mặc đi tuần hành thì thật ra mà nói bản thân là một người sinh trưởng ở miền Trung và sinh năm 1986, như vậy cách năm 1975 đã 11 năm, tức là tôi sinh sau chiến tranh. Thật ra nhiều người đặt câu hỏi tại sao lại yêu thích, hay yêu mến, hay có những tình cảm đặc biệt dành cho bên Việt Nam Cộng Hòa như thế, Dũng đã trả lời rằng “Vì bản thân tôi đã tự tìm hiểu về lịch sử và tôi biết rằng dưới chế độ VNCH ít nhất là đệ nhất CH từ năm 55 đến năm 63 hay đệ nhị CH từ 1/1/1963 đến 30/4/1975 đã xây dựng được một thể chế tự do, một thể chế dân chủ mà

bây giờ chúng ta còn đang đấu tranh cho điều đó. Chúng ta còn đang đấu tranh và đang mơ ước bao giờ cho đến ngày xưa!”

Tiếc thay là những người trẻ ở miền Bắc, miền Trung hay thậm chí còn rất nhiều bạn trẻ ở miền Nam cũng đang bị che mờ đi những chuyện đó. Chế độ VNCH, một chế độ tự do-dân chủ như thế, một chế độ tôn trọng con người như thế mà họ lại gán cho những từ như bán nước, ngụy quân-ngụy quyền thì mình, vốn là người hiểu lịch sử, mình không chịu nổi chuyện đó. Do đó mình muốn ở một thế hệ sinh sau, mặc dù hứng chịu nhiều búa rìu dư luận nhưng mình vẫn quyết tâm cùng với nhóm của mình, rất, rất nhiều người trẻ ngộ ra chân lý và họ cũng muốn chọn đứng dưới màu cờ để thứ nhất là mình oan cho chế độ tốt đẹp ngày xưa, thứ hai là sự nối tiếp truyền thống tự do và dân chủ của dân tộc mình nữa khi mà lá cờ vàng ba sọc đỏ đã được dùng ít ra từ năm 1890 dưới thời vua Thành Thái. Ông là vị vua kháng Pháp, yêu nước.

Gia Minh: Nguyễn Viết Dũng cũng mới ra khỏi nhà tù và cũng còn rất là mệt nhưng đã dành cho quý thánh giá của đài cuộc nói chuyện này. Vậy xin phép hỏi một câu nữa đó là dù trong nước có những người chưa hiểu việc làm của Nguyễn Viết Dũng và các bạn cùng nhóm nhưng Nguyễn Viết Dũng có thể chia sẻ là sẽ tiếp tục có những dự định gì trong tương lai?

Tôi nghĩ rằng một khi “án tại hồ sơ” như thế thì phiên tòa diễn ra như thế nào thì thật ra chỉ là hình thức vì “án tại hồ sơ” mất rồi chứ không phải án tại phiên tòa.

Nguyễn Viết Dũng: Tương lai gần nhất thì có lẽ mình muốn viết một cuốn sách và có tựa là Hồi ký trại tù cộng sản 2015 chẳng hạn, để cho những người đang đấu tranh và thậm chí kể cả những người dân Việt Nam trong và ngoài nước muốn tìm hiểu về tình hình tù cộng sản năm 2015, 2016 đã như thế nào thì họ có thể hiểu được. Và tôi cũng muốn qua cuốn sách để tôi truyền lửa đấu tranh đến những bạn bè, những người trong và ngoài nước. Cụ thể như chuyện chiếc áo thôi, thông điệp qua chiếc áo là người dân không nên sợ chính phủ của mình mà chính chính phủ phải sợ người dân của họ.

Gia Minh: Một lần nữa, xin thay mặt quý thánh giá của đài Á Châu Tự Do cảm ơn Nguyễn Viết Dũng.

Nguyễn Viết Dũng: Có một điều Dũng muốn chia sẻ thêm với mọi người nữa đó là hình xăm ở trên tay có chữ “Sát Cộng”. Mới về đến nhà, chưa kịp nghe gì lắm nhưng cũng có em gái ở Hà Nội bảo “một số người bảo anh đi cổ súy cho một chế độ bạo động” nhưng Dũng không hề cổ súy hay cổ vũ cho một phong trào bạo động, cho bạo lực vì nếu dùng bạo lực để xây nên một chính quyền mới, thể chế

mới thì chế độ mới đó cũng chả có tốt đẹp gì so với chế độ hiện tại cả.

Bản thân Dũng sợ nhiều người hiểu lầm theo cách đó. Thật ra, trong chữ “Sát Cộng”, Dũng để trắng toàn bộ vì Dũng muốn xăm vào trong chữ “có chữ” nữa. Thực tế là Dũng muốn xăm chữ Human Rights, chữ A nữa. Có nghĩa là Dũng đã xăm dòng chữ nhân quyền, ngụ ý rằng mình sẽ tiêu diệt chế độ CS nhưng không phải là bằng bạo lực mà mình muốn sử dụng nhân quyền, bằng sức mạnh tự do, bằng tam quyền phân lập, bằng tự do báo chí. Tiếc thay, trong tù thì cũng không thực hiện được. Đến giờ thì mình chỉ xăm được chữ Human Rights. Đây là điều mình muốn chia sẻ thêm.

Gia Minh: *Một lần nữa xin cảm ơn Nguyễn Viết Dũng.*



Nguyễn Viết Dũng được trả tự do vào sáng ngày 13.04.2016, tại trại giam số 2, Hà Nội. Cựu Tù Nhân Lương Tâm Viết Dũng mặc áo trắng, bên ngực trái có biểu tượng cờ vàng ba sọc đỏ là lá cờ của thể chế VNCH.



“Sát cộng” được xăm trên cánh tay trái của Cựu Tù Nhân Lương Tâm Nguyễn Viết Dũng.

Anh Dũng cũng cho biết, trong quá trình tạm giam và điều tra xét hỏi, anh đã bị cán bộ đánh đập, bức cung, bẻ cung... Anh Dũng nói:

“Sau khi vừa mới bị bắt, tôi bị công an phường Hàng Trống đánh đập, họ đánh tôi ngã xuống thì họ lại tiếp tục lấy mũi giày thúc vào mạn sườn tôi và

vào mặt. Cho nên, có một tổn thương ở mắt và ở mạn sườn. 6 ngày sau đó, họ mới đưa tôi đi khám bệnh nhưng họ không đưa kết quả khám bệnh cho tôi và không cho tôi bất kỳ một viên thuốc nào để uống trong thời gian này.”

“Trong thời gian [tạm giam], tôi bị ốm nhưng họ vẫn ép tôi đi làm việc cho bằng được. Tôi có một mụn nhọt sưng lên rất to và đau, tôi yêu cầu họ cho tôi đi khám nhưng họ không cho, nhưng họ còn ép tôi đi làm việc, tôi không đi thì họ ép tôi đi cho bằng được. Trong khi điều tra họ dùng nhiều lời lẽ không hay và có hành động mớm cung và bẻ cung.” Anh Dũng nói tiếp.

Sau khi được trả tự do và đoàn tụ với gia đình, Cựu TNLT trẻ tuổi này vẫn chưa có niềm vui trọn vẹn, bởi anh còn trăn trở cho các phạm nhân mà anh đã từng tiếp xúc trong các trại giam – họ đang bị đối xử một cách khác nghiệt, cán bộ ngang nhiên tước đoạt quyền con người và chà đạp lên phẩm giá của các phạm nhân này. Anh Dũng suy tư nói:

“Điều trăn trở lớn nhất là quyền sống của các can phạm, phạm nhân bị đối xử dưới mức con người. Trong trại, tôi đã đấu tranh các quyền này cho các phạm nhân bởi vì quyền con người phải được tôn trọng và không mất đi [dù người đó là ai]. Việc ăn uống của các phạm nhân rất tệ không đúng như những gì luật quy định, cơm thì lấm đất, rau thì lấm cỏ, một ngày hai bữa ăn thì làm sao mà đảm bảo được sức khỏe trong trại giam.”

“Điều trăn trở thứ hai của tôi là những người đi tù là một gánh nặng cho gia đình, do đó tôi nói với họ rằng, chúng ta không thể trở thành gánh nặng cho gia đình được mà chúng ta có thể tự làm ra và nuôi sống bản thân mình tối thiểu nhất là trong môi trường nhà tù. Thế nhưng trong nhà tù, các phạm nhân bị bóc lột sức lao động, làm việc không có lương thì lấy đâu ra tiền để chi trả cuộc sống hằng ngày ở trong đó. Do đó, tôi đã đấu tranh cho các anh em ở trong đó đi làm là phải có lương.” Anh Dũng nói.

“Tại tòa sơ thẩm, tôi đã đấu tranh quyền lợi cho anh em. Trong phiên tòa đó, tôi không dấn động gì đến vụ án của tôi mà tôi chỉ đấu tranh cho quyền lợi của anh em can phạm.” Anh Dũng nói thêm.

Được biết, sáng cùng ngày, một số anh em có tiếng nói khác với nhà cầm quyền đã chào đón Cựu TNLT Nguyễn Viết Dũng tại trại giam số 2, Hà Nội.

Huyền Trang, GNsP



Tin Tức - Sinh Hoạt

(Tiếp theo Trang 2)

Tạp ghi về Đạ Hội Mùa Xuân 27-2-2016

IV- Ban nhạc Trần Đức Phúc và Mini-Band chơi rất đẹp với khả năng chuyên nghiệp.

Nhạc sĩ Đức Phúc đã đệm nhạc giỏi và điều hợp phần âm thanh với hàng trăm mỗi giây một cách tài tình, chưa kể những màn solo độc đáo của keyboard, mandoline và guitar.

Tôi gọi Mr Đức Phúc là một Thiên Tài Thầy Chạy kèm Acrobatic Musician Alive

khí nhạc sĩ Đức Phúc Dancing With the Guitar và sẵn sàng "Terre" trên sân khấu (Terre: tiếng Pháp, mô tả hành động lăn ra sàn nhảy của vũ công, dancer)

Nhạc sĩ Đức Phúc, một Thiên Tài Thầy Chạy, đã làm cho sân khấu nóng bỏng trong bầu không khí hân hoan của buổi Dạ Tiệc Tất Niên, sẽ không thể thiếu trong tương lai, trong sinh hoạt âm nhạc, văn nghệ của Hội chúng ta.

Mini Band với bốn mầm non, sẽ mang lại nhiều ngạc nhiên, hứng thú cho chương trình âm nhạc của Hội từ đây.

V- MC và nghệ sĩ trình diễn :

A -MC Cao tấn Phương và Minh Vân: Đúng như lời phê bình của Cô Chủ tịch Minh Ngọc: trong tương lai hai MCs Minh Vân và Cao tấn Phương sẽ mang lại một bầu không khí vui tươi, náo nhiệt, tung bừng cho chúng ta. Đặc biệt MC Cao tấn Phương sẽ có nhiều tiết mục khiến quý vị phải cười chảy nước mắt. Hôm nay, MC Cao tấn Phương (còn chưa phục hồi sức khỏe) vẫn còn ở trong tình trạng rà-máy (rodage). Tin tôi đi, trong các sinh hoạt văn nghệ kế tiếp quý vị sẽ thấy một MC Cao tấn Phương hoàn toàn toàn mới lạ, kể cả việc hoán chuyển từ nhạc Lính sang nhạc Tình (Autumn Leaves) sang nhạc Sexy, mà từ xưa tới nay là "Nghề" của ca sĩ Tôn Thất Liêm, ca sĩ chuyên trị nhạc Sexy của Hội, song song với những tiếng hát Vượt Thời Gian Bích Thảo, Phương Thảo.

B- Nghệ sĩ trình diễn với sự góp mặt của Cây Đàn Bầu Thầy Chạy Bùi hữu Nhật,

Violin Richard, những giọng ca vàng 24 Ca ra Bảo Côn, Kim Mai, Michelle, Di Linh, Trần Chính Trực, Kim Mai, Minh Ngọc đã mang lại điểm son cho chương trình văn nghệ giúp vui với nhiều thích thú và ngạc nhiên của khán thính giả.

Chưa kể những màn hợp ca, múa, trình diễn thời trang của quý vị phu nhân hội viên ai cũng đẹp đẽ,

cao sang như những cánh bướm bay lượn trong vườn xuân.

DS Mai, chủ biên và điều khiển các vũ công tí hon thuộc thể hệ thứ tư là một tiết mục hấp dẫn, mới lạ nhất khiến các ông bà nội, ông bà ngoại, cha, chú, cô, anh em tràn lên sân khấu rất là vui lòng. Đây là hình ảnh thực sống động và mang lại nhiều ấn tượng sâu xa cho chúng ta trong tâm khảm từ đây về sau.

Trong tương lai, tôi mong mỗi Hội Nhà, sẽ thực hiện những chương trình văn nghệ

đẹp và đáng nhớ như vậy.

VI- Giai phẩm Xuân của Hội: đẹp và hay.

1- Xin ghi nhận sự yểm trợ tài chánh của quý vị Mạnh Thường Quân để Hội có tiền chi cho việc in ấn (do DS Jenny Nguyễn Anh Thư tài ba, trưởng Ban Tiếp Thị điều hành)

2- Xin ghi nhận sự đóng góp bài vở có chất lượng cao của quý đồng nghiệp qua các đề tài về chính trị, khoa học, cộng đồng, dịch thuật công phu và những bút ký rất trung thực về các trại tù của CSV.

3- Xin ghi nhận hảo tâm của hai tác giả Minh Tường Và Đỗ Đăng Võ đã cho chúng tôi đi du lịch miễn phí qua Nhật, Bhutan..

4- Xin ghi nhận sự tận tâm và nhiệt tình Làm Báo của Chủ nhiệm & Chủ bút Trần Mạnh Tung, đã thức khuya dậy sớm để hoàn thành tờ Giai Phẩm hay, đẹp và tới tay quý đồng nghiệp vào Đêm Dạ Tiệc Tất Niên nhiều năm liền.

Cuối cùng, phải ghi nhận khả năng tổ chức, điều hành và thiện tâm xây dựng Hội YNDVN-Florida của Cô Chủ tịch MBA-PharmD Minh Ngọc, BCH-Hội và các Brothers Huân, Hải, Tâm (và một số anh chị em khác mà tôi chưa biết tên) đã làm nhiều việc khó khăn, nặng nhọc để Hội tồn tại, Hội vui vẻ trong các sinh hoạt chung như Đêm Gala Tất Niên vừa qua.

Thân Chúc Quý Hội Viên đồng nghiệp một Mùa Xuân Vĩnh Cửu.

Hội Viên Nguyễn Đức An
Gainesville March 4, 2016

Mời Quý Anh Chị bấm vào Link dưới đây để đọc **Giai Phẩm Xuân Bính Thân 2016** đã xuất bản:

[Vietnamese Association of Physicians, Dentists, and ...](#)

Gala Bính Thân ngày 27 tháng 2 năm 2016 tại Sorosis Orlando, Florida

Gala Bính Thân năm nay được tổ chức vào ngày 27 tháng 2 năm 2016 tại Sorosis Orlando, Florida. Lần này số người đi dự khá đông, 21 bàn chưa kể bàn của ban nhạc. (Sorosis chứa tối đa 240 người). Số bạn trẻ đi dự cũng khá đông. Kết quả rất khả quan.

Năm nay gala hội chúng ta có sự tham gia của những vị khách đặc biệt như sau:

- BS Đỗ Văn Hội, Chủ tịch Cộng đồng người Việt Quốc gia Hoa Kỳ, và phu nhân

- BS Nguyễn Thanh Mỹ, Tân chủ tịch Cộng đồng người Việt quốc gia Tampa Bay

- Cô Vi Ma, Board Officer for Asian American Chamber of Commerce in Central Florida.

- Cô Katie Henderson, Dr. of Physical Therapy, manager of Rehabilitation Services of Dr. Phillips Hospital, member of the Asian American Chamber of Commerce

- Luật sư Hải Nguyễn

- BS Kyle Chung, Dr. of Chiropractic.

- Ông Vũ Hồng, đại diện Nguyệt San Điều Hâu

- Ông Hoàng Mộng Lương, đại diện Hội Hải quân Hàng Hải Florida

- Ông Trương Quang Hiếu, Hội trưởng Hội Sĩ Quan Trừ Bị Thủ Đức Trung tâm Florida

- Cô Cyndi Hoa, Hội trưởng Hội đồng hương Huế, cũng là biên đạo múa của Ban Văn nghệ Y Nha Dược

- Cô Angie Trần Đại, giám đốc Trandai Solutions, LLC cùng phu quân và Ba Mẹ, Ông Bà Trần Đại Tân Á.

Sau bài diễn văn của BS chủ tịch Minh Ngọc là phần trao Appreciation Award như sau:

- Cựu chủ tịch BS Trần Minh Thống lên trao Appreciation Award cho các Executive Officers của nhiệm kỳ 2014-2015 gồm có DS Trương Ái Hạ, VP in Pharmacy, NS Phi Hồng Oai, VP in Dentistry, và DS Nguyễn Minh Ngọc, cựu Tổng Thư Ký hội. BS Nguyễn Mỹ Hạnh và DS Kimberly Đỗ không đến dự Gala hôm đó được.

- Đương kim chủ tịch DS Minh Ngọc trao Appreciation Award cho cựu chủ tịch DS Trần Minh Thống.

- Giám đốc Ban Quản trị, BS Trần Chính Trực có bài phát biểu ngắn trước toàn thể quan khách và hội viên.

- BS Hoàng Cầm trao Appreciation Award cho BS Trần Chính Trực.

- BS Trần Chính Trực trao Appreciation Award cho BS Hoàng Thế Định, BS Nguyễn Minh Vân và BS Trần Mạnh Tung

Buổi trình diễn văn nghệ có sự góp mặt của Mini band gồm main keyboard/singer 15 tuổi, tay trống 10 tuổi, base keyboard 11 tuổi, và đàn guitar 15 tuổi. Dàn ca sĩ teenagers có Patula, Priscila, Natalie, và Vi. Sean chơi mini drum. Ngoài ra chương trình văn nghệ có sự tham gia của các cháu nhỏ trong bài hát Đón Xuân và màn múa lân vui nhộn.

Một điều đặc biệt nữa là tiết mục Fashion show năm nay được sự tham gia của rất nhiều người đẹp của hội ta, nổi bật là các Hoa Hậu như Miss Vietnam Florida Nông Thanh Nhung, Mrs Vietnam Florida 2011 Nguyễn Phương Thảo, Mrs. Vietnam Florida 2015 Nguyễn Xuân Trà, và Miss Philanthropy 2016 Anh Đoàn.

Chương trình văn nghệ khá dài và đặc sắc vì năm nay có quá nhiều người đăng ký cho chương trình. Đây là điều đáng mừng và đáng khích lệ. Chỉ có một điều đáng tiếc là Sorosis năm nay khắt khe trong việc giờ giấc. Họ bắt mọi thứ phải dọn sạch sẽ, kể cả nhà bếp và ban nhạc phải ra về trước hay đúng nửa đêm. Bởi vậy nhà bếp Hao wah dọn thức ăn lên và dọn bàn khá sớm. Cho nên những bàn bị dọn khách ra về sớm không thường thức hết các màn văn nghệ kế tiếp.

Giờ chót Ban tổ chức điều đình được với Sorosis để được ở lại sau nửa đêm. Những vị khách còn lại đã chung vui trọn vẹn với chương trình dạ vũ. Lần sau chúng ta rút kinh nghiệm điều đình từ lúc đầu để quý khách có thể thưởng thức chương trình lâu hơn.

Chúng tôi rất mừng đã được đón tiếp sự trở lại của các bạn trẻ cho buổi tiệc thêm phần nhộn nhịp. Chương trình văn nghệ từ đây về sau, ngoài những giọng ca vàng không thể thiếu của hội, sẽ có sự tham gia của những ca nhạc sĩ tí hon, thế hệ thứ ba của chúng ta.

Để được buổi tiệc thành công như vậy, chúng tôi không quên gửi lời cảm ơn chân thành đến tất cả những người trong Ban văn nghệ mà đứng đầu là DS Tâm và BS Hoàng Thế Định. Mọi người đã bỏ công sức, thời gian ra để tập dợt cho chương trình được hoàn hảo. Nhất là nhóm văn nghệ nữ trẻ (Hoàng Anh, Nga, Mỹ Linh, chị Mai, Michelle, Anh Thư, Heidi, Minh Ngọc, Hoa), tuần nào cũng tập hợp lại sau giờ làm, giao con cho chồng giữ, tập múa và hát đến nửa đêm. Chúng tôi cũng không quên cảm ơn người biên đạo múa là Cyndi Hoa, hội trưởng hội Đồng hương Huế, cũng là thân hữu lâu năm của hội Y Nha Dược. Hoa đã không quản ngại bỏ thời gian để tập những màn múa đặc sắc cho ban múa của hội ta. Những màn múa đó đã được trình diễn ở Hội Đồng hương Huế, Hội Cao Niên đã được tán thưởng nhiệt liệt.

Nhiều người khen sân khấu đẹp. Được như vậy, chúng tôi xin cảm ơn anh Hải, Tâm, chị Mai, anh Huân và một số người bạn nữa đã giúp chỡ cây mai về, sửa sang đóng khung lại, và chiều hôm thứ bảy đến Sorosis từ 2 giờ chiều để trang hoàng sân khấu.

Cảm ơn Mini band và mấy cháu bé đã làm cho chương trình thêm hấp dẫn và vui nhộn. Các cháu là hội viên tương lai của chúng ta, cần phải được khuyến khích tham gia càng nhiều càng tốt để cho Ba Mẹ mấy cháu tham gia luôn.

Cuối cùng, we save the best for last, chúng tôi xin cảm ơn BS Cao Tấn Phương và BS Nguyễn Minh Vân đã nhận lời làm MC cho chương trình gala hôm đó, nhất là BS Cao Tấn Phương vừa qua một ca giải phẫu nghiêm trọng nhưng vẫn nhận lời mời của chúng tôi. Thật sự là chúng tôi không biết đến khi tập văn nghệ mới hay. Điều hay là chú vẫn giữ được cái duyên, sự khôi hài dí dỏm đáng yêu trên sân khấu, cũng như cô Minh Vân lúc nào cũng đầm ấm nhưng rất duyên dáng trong vai trò MC.

Buổi tiệc gala thành công và vui nhộn như vậy là nhờ vào sự giúp sức của biết bao người, trên sân khấu cũng như behind the scene. Chúng tôi xin một lần nữa cảm ơn tất cả những người đã đóng góp cho buổi gala lần này, gây tiếng vang để khuyến khích những bạn trẻ khác tham gia vào những lần tiệc sau.

Hôm nay, khi mọi chuyện đã hoàn tất và tranh thủ ít thời giờ rảnh rỗi, tôi xin bổ sung những việc chưa đề cập đến trong bài tường trình hôm trước.

Trước hết, nếu quý vị hội viên để ý, năm nay projector slide show của chúng ta (do nha sĩ Nga – VP in Dentistry-thực hiện) có quảng cáo của Gilead và New York Life ngoài những hình ảnh về hoạt động năm trước của hội chúng ta. Mỗi quảng cáo là \$250. Kề đến, số người đăng ký membership năm nay nhiều hơn năm ngoái, kể cả những vị về hưu. Xin chân thành cảm ơn nghĩa cử cao đẹp của các hội viên về hưu đã nghĩ đến hội chúng ta. Ngoài ra còn có sự gia nhập lần đầu tiên, cũng như sự trở lại của nhiều hội viên trẻ. Điều đó chứng tỏ là sự cố gắng của chúng tôi đã được nhìn nhận, và đó là niềm khích lệ lớn cho chúng tôi.

Chúng tôi cũng xin cảm ơn những vị sau đây đã bảo trợ cho báo Giai phẩm Xuân Bính Thìn 2016 :

- Procare Pharmacy (Dr. Thủy Nguyễn)
- Rite Care Pharmacy (Dr. Phương Nguyễn)
- Oakridge Pharmacy (Dr. Jenny Nguyễn, Dr. Tâm Từ)
- Script Plus Pharmacy (Dr. Heidi, Dr. Tường Vân)
- Phan-tastic Smiles (Dr. Phan Tiến Cường)
- CFP Medical Solutions - Advanced HC Specialty Pharmacy (Dr. Kimberly Đỗ)

- Angie Trandai Solutions LLC (Ms. Angie Trần Đại)
- Artistic Center for Dentistry (Dr. Kathleen Hương Lương)
- Florida Eye Clinic (Dr. Mỹ Hạnh Nguyễn)
- Wellcare Health Plan (Cecilia Hackney)
- St. Cloud Hospital (Dr. Thương Trinh)
- Kissimmee Medical Group (Dr. Hansen Nguyễn)
- Semoran Prime Care Center (Dr. Châu Lam Sơn)
- Lake County Dental (Dr. Helen Phương Tạ)
- Tân Tiến Market
- Tiến Hưng Market
- Haowah Catering

Giai Phẩm Xuân hay và mỹ thuật mỗi năm được ra mắt hội viên nhờ sự đóng góp của Nhóm Chủ trương mà đứng đầu là BS Trần Mạnh Tung, của Ban Biên Tập, và không thể không nhắc đến những người đã góp phần về mặt mỹ thuật cho bài báo là DS Tố Uyên (trình bày, trang trí), cô Thanh Đức (kỹ thuật layout), và nhất là DS Jenny Anh Thư (tiếp thị quảng cáo).

DS Anh Thư, VP in Pharmacy, ngoài việc giúp đỡ hội trong việc tìm người bảo trợ cho Giai Phẩm Xuân hàng năm, tiết kiệm cho hội rất nhiều tiền (\$4,550). Phải nói cô là Budget Saver cho hội. Cô còn rất nhiệt tình trong những công tác khác, đặc biệt là việc đăng ký cho hội ta thành Educational Provider như tôi đã đề cập nhiều lần.

Nhắc đến budget saver, hội ta cũng cần phải cảm ơn ba chàng Ngự Lâm Pháo Thủ, đó là anh Hải Nguyễn, Tâm Nguyễn và ông xã tôi Huân Nguyễn. Nếu đã gọi ba chàng này là Ngự Lâm Pháo Thủ thì chúng tôi phải gọi chị Mai là hoàng hậu Anna cho đúng với các nhân vật. Những người này đã không quản ngại phụ tháo gỡ sân khấu Tết của Nhà thờ Công giáo đem về, sau đó lại cùng nhau sửa sang, cắt dán, gắn ghép, rồi đến sớm hôm gala từ 1-2 giờ chiều để dựng và trang hoàng sân khấu để cho chúng ta có được cảnh trí đẹp đẽ như vậy. Họ đóng góp công sức một cách thầm lặng không cần ai biết đến, như những người hoạt động behind the scenes.

Tôi nhớ người đóng sân khấu chuyên nghiệp năm ngoái đã nói với tôi rằng "Để cô tự làm năm nay rồi sang năm cô sẽ chạy đi kiếm tui cho mà xem". Năm nay chúng ta vẫn tự làm và làm đẹp nữa, tiết kiệm cho hội ta trên \$1,000. Way to go the three Musketeers and queen Anna!

Có hai người mà tôi muốn đề cập tới là cô Michelle và cô Cindy Hoa. Họ không phải là người trong hội, nhưng đã gắn bó với hội và bỏ công bỏ sức cho hội rất nhiều qua những lần tập múa, tập hát với chúng tôi đến khuya lơ khuya lác để chúng ta có được những tiết mục văn nghệ ngoạn mục mà

thường thức. Cô Cyndi Hoa là tân chủ tịch hội đồng hương Huế. Chúng tôi đã bàn bạc nhiều lần về việc hai hội hợp tác giúp đỡ nhau trong nhiều việc. Nền quý vị để ý thấy hội Y Nha Dược chúng ta và hội Huế đã giúp đỡ nhau rất nhiều trong những lần hội Tết cũng như kỷ niệm 15 năm thành lập Hội đồng hương Huế và Thân hữu Florida năm ngoái. Sắp tới đây chúng ta cũng sẽ hợp tác thêm trong việc gây quỹ cho hai hội.

Tôi nhớ có ai đó nói "Hình Minh Ngọc gởi đầy đủ tất cả mọi người" Đó là nhờ nhiếp ảnh gia nghiệp dư kiêm ông xã tôi, anh Huân. Anh đã giúp tôi rất nhiều trong công việc hội. Tiệc tùng nào anh cũng chạy lăng xăng đi chụp hình, "ráng làm sao không bỏ sót một ai để họ buồn", rồi mượn xe Uhaul, khuân đồ lên, vắc đồ xuống.... Anh cũng không bao giờ đòi hỏi được nhắc nhở tuyên dương trước mọi người.

Nói đến lớp trẻ phải nhớ đến thế hệ cha chú. Hội chúng ta có được thành phần nòng cốt rất giỏi và rất sẵn lòng giúp đỡ hội về mọi mặt, nhất là về văn nghệ. Các cô, chú hát rất hay, chơi nhạc rất giỏi. Có những gương mặt mà nếu vắng đi thì sẽ tạo nên sự thiếu sót không hoàn hảo trong những lần họp mặt. Tôi cảm thấy hội mình may mắn có được một hậu thuẫn rất là mạnh mẽ.

Sau cùng, tất cả những sự cố gắng, đóng góp quên mình của chúng tôi sẽ không có ý nghĩa gì nếu không có sự đóng góp và hiện diện của tất cả mọi người, hội viên cũng như không hội viên từ mọi lứa tuổi, từ khắp nơi trên Florida đã đến dự trong những bộ trang phục kiêu sa lộng lẫy làm buổi tiệc thêm phần đẹp đẽ và long trọng. Vậy mới biết rằng những hội viên cũng như không hội viên, tuy ở xa nhưng luôn nhớ về hội Y Nha Dược của chúng ta, như nhớ về một gia đình nhỏ, nơi mà chúng ta có thể gặp nhau trong những ngày hội lớn hàng năm, những lần hội họp CE, picnic, và những lần cùng nhau thực hiện ý tưởng chung, đó là việc giúp người cứu người, như lời thề năm nào của những thiên thần áo trắng.

Cảm ơn mọi người đã nhín chút thời giờ đọc những dòng tường trình này. Mến chúc mọi người một ngày vui vẻ.

(DS Minh Ngọc Nguyễn tường trình)

Cộng đồng người Việt Quốc gia Tampa Bay ra mắt Ban Chấp hành mới với tân chủ tịch là BS Nguyễn Thanh Mỹ, hội viên Hội YNDVNF

Chiều hôm chủ nhật 28 tháng 2 năm 2016, Cộng đồng người Việt Quốc gia Tampa Bay đã tổ chức buổi ra mắt Ban Chấp hành mới mà tân chủ tịch là BS Nguyễn Thanh Mỹ. Buổi tiệc diễn ra tại Days Inn



in St Petersburg, Florida.

Buổi tiệc diễn ra trong không khí thân mật. Sau phần nghi lễ, giới thiệu Ban Chấp hành mới, phát biểu của các lãnh đạo hội đoàn là phần dùng bữa nhẹ và phần văn nghệ rất hay và hào hứng.

Chúc mừng BS Thanh Mỹ đã được bình chọn là Tân chủ tịch Cộng đồng người Việt Quốc gia Tampa Bay. Chúc chị và Ban chấp hành sẽ luôn thành công trong việc điều hành và phục vụ cộng đồng người Việt quốc gia tại Tampa Bay.

(DS Minh Ngọc Nguyễn tường trình)

Mừng Xuân Bính Thân do Hội Cao Niên tổ chức



Hôm 20 tháng 2 năm 2016 một số đồng hội viên Y Nha Dược chúng ta đã đến dự buổi mừng Xuân Bính Thân do Hội Cao Niên tổ chức ở Moose Lodge, Orlando, Florida.

Hội Cao niên ra mắt tân chủ tịch, ông Trần Minh Trung. Hội chúng ta đóng góp màn múa quạt, bài hát Ly rượu mừng. vài giọng ca vàng của hội ta cũng có đóng góp cho chương trình văn nghệ như phu nhân BS Nguyễn Mậu Hưng cô Bích Thảo, BS Hoàng Thế Định, Hoa Hậu phu Nhân 2011 Phương Thảo.... Buổi tiệc diễn ra rất hào hứng vui vẻ, và hết thức là màn khiêu vũ cũng sôi động không kém.

Cảm ơn BS Hiếu đã post hình lên rất sớm cho mọi người xem. (Minh Ngọc tường trình)

Tiệc Hưu Trí 3.19.15 tại nhà hàng Hotto Potto



Một bữa tiệc tại nhà hàng Hotto Potto, Orlando, hôm 19 tháng 3 năm 2016 để mừng 2 hội viên mới gia nhập Hội Hưu Trí: BS Trần Mạnh Tung và BS Đỗ Ngọc Long do BS Hội Trưởng Nguyễn Mậu Hưng tổ chức. BS Tung và BS Long vừa về hưu hồi đầu năm 2016.

Tin Buồn



Được tin nhạc mẫu BS Nguyễn Mậu Hưng là:

Cụ Bà Lê Thị Đô
vừa qua đời ngày 24 Tháng Ba năm 2016 tại California.

Hội YNDVNF đã gửi vòng hoa đến nhà quang Peek Funeral Home, 7801 Bolsa Ave, Westminster, CA 92683
Room # 5 để phúng điếu.

Thành Kính Chia Buồn cùng Anh Chị BS Nguyễn Mậu Hưng - Bích Thảo và Tang Quyển.

Cầu nguyện Hương Linh Cụ sớm siêu thoát nơi Cõi Niết Bàn

Cáo Phó

Gia đình chúng tôi vô cùng đau buồn báo tin cùng thân bằng quyến thuộc, bạn hữu, Chồng, Cha, và Ông Nội của chúng tôi là

Bác Sĩ Cường Trinh, M.D.

Y Khoa Saigon Khốa 1964
Sinh ngày 18 tháng 10 năm 1937 tại Hà-Nội, Việt-Nam.
Nguyên Y Sĩ Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa
Bệnh xá Sư Đoàn 3 Không Quân Biên-Hòa.
Tại Hoa-Kỳ, nguyên Bác sĩ Toàn Khoa với Shelby County Health Department, Memphis TN, đến khi nghỉ hưu năm 2007.
Đã vĩnh viễn ra đi ngày 7 tháng 4, 2016, tức ngày 1 tháng 3 năm Bính Thân
tại George Town, Grand Cayman Island, CI.
Hương thọ 79 tuổi.

Chương trình Tang lễ

Thứ Năm 21 tháng 4, 2016.
Nhập quan, Phát tang, Cầu siêu: 10AM-11:30AM
Thăm viếng: 11:30AM-5PM và 6PM-9PM
Giờ lễ tưởng niệm 5PM-6PM & Tiếp tân theo sau.

Hỏa táng Tang lễ

Thứ Hai 25 tháng 4, 2016.
Lễ Cầu siêu, Di quan và Hỏa táng: 10:30AM-12PM

Nhà Quàn Vĩnh Cửu

Chapel of Eternal Peace at Forest Park
2454 S. Dairy Ashford, Houston, TX 77077
281-531-8180

Tang Gia Đòng Khắp Báo

Vợ: Đàm Giang Nguyễn Trinh
Trưởng Nam: Dr. Charles Xuân Cường Trinh, vợ Dr. Sue Jong,
hai con Clarise và Chloe Trinh
Thứ Nam: Benjamin Xuân An Trinh, vợ Laura Wall-Trinh.
Cáo phó này thay thế thiệp tang

Thay vì hoa tươi, phúng điếu tưởng niệm có thể gửi đến Hội Ái Hữu Không Quân Việt-Nam tại Houston và Vùng phụ cận, để giúp Thương Phê Bình VNCH. Ngân phiếu xin để Hội Thương Phê Bình VNCH.

Địa chỉ:
HAHKQ Houston & VPC

DS Trịnh Nguyễn Đàm Giang, Bút hiệu Sóng Việt, là em gái BS Nguyễn Bá Cường, hội viên Hội YNDVNF.

Ban Báo Chí và Hội YNDVNF thành kính chia buồn cùng DS Sóng Việt Đàm Giang, BS Nguyễn Bá Cường và Tang Quyển trước sự mất mát to lớn này.

Cầu nguyện Anh Linh BS Trịnh Cường sớm siêu thoát về Cõi Vĩnh Hằng

LTS: BS Trinh Cường có người em trai ruột là BS Trịnh Xuân Trí, YKSG 1972, hành nghề y khoa ở vùng St Petersburg-Tampa Bay, mất vào khoảng năm 1986.



hạt bụi

Một trăm năm trước ta nào có?

Thế kỷ sau này ắt cũng không!

Ta đến rồi đi và mất dấu

Giữa trời vô tận đất mênh mông!

Vương Đức Lệ

Sài Gòn 1968

Hình Ảnh Sinh Hoạt

Đêm Dạ Tiệc Tết Bính Thân 2016



Các Châu ca múa mừng Xuân Mới



Giải Thưởng Công Trình Đóng Góp Văn Nghệ và Báo Chí



Các Hoa Hậu của Hội YNDVNF



Hội viên ca hát mừng Xuân Mới

